

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
The Black Star: A Detective Story by Johnston McCulley

Перекладацький проєкт:
переклад книги Джонстона МакКаллі «*The Black Star: A Detective Story*»

BA Paper

Oleksandra Ovsyannikova
PERb12240d

Цими підписами засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документ є ідентичні

02.06.2026

Research supervisor:
A. Kozachuk, Ph.D.

Kyiv 2026

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>The Black Star: A Detective Story</i> by Johnston McCulley.....	5
Chapter 2. Genre-specific vocabulary in <i>The Black Star: A Detective Story</i> and its rendering in Ukrainian translation	32
2.1. Biographical and literary context of Johnston McCulley and <i>The Black Star</i>	32
2.2. Stylistic and lexical features of the source text	33
2.3. Rendering of genre-specific vocabulary in Ukrainian translation. Strategies and techniques.....	36
Conclusions	41
List of references	42
Appendices	43

Translation project:***The Black Star: A Detective Story* by Johnston McCulley****Abstract**

This bachelor's translation project presents a Ukrainian translation of Chapters X–XV of *The Black Star: A Detective Story* by Johnston McCulley (1916) and an analysis of the genre-specific vocabulary of the source text and its rendering in the translation. The source text belongs to the adventure-detective sub-genre of early American pulp fiction and has not previously been translated into Ukrainian or any other Slavic language. The vocabulary sample compiled for the study contains 165 unique items with 422 total occurrences across six categories, with law enforcement agents and equipment accounting for the largest share. The translation analysis covers four areas: slang and jargon, legal terminology, idioms, and the general distribution of techniques according to the classification by Molina and Hurtado Albir (2002). The translation follows a domestication-oriented approach based on dynamic equivalence.

Key words: adventure-detective fiction, domestication, dynamic equivalence, genre vocabulary, translation techniques, Ukrainian translation.

Перекладацький проєкт:**Переклад книги Джонстона МакКаллі
«*The Black Star: A Detective Story*»****Анотація**

Бакалаврський перекладацький проєкт містить перший переклад розділів X–XV книги Джонстона МакКаллі «*The Black Star: A Detective Story*» (1916) українською мовою та аналіз жанрової лексики оригіналу і засобів її відтворення в перекладі. Текст оригіналу належить до пригодницько-детективного піджанру ранньої американської пульп-фантастики і раніше не перекладався українською або будь-якою слов'янською мовою. Укладена для дослідження вибірка лексики містить 165 унікальних одиниць, які загалом зустрічаються 422 рази і поділяються на шість категорій, з яких найбільшу частку становлять слова на позначення органів правопорядку та обладнання. Перекладацький аналіз охоплює чотири сфери: сленг і жаргон, юридичну термінологію, ідіоми та загальний розподіл прийомів за класифікацією Моліни та Уртадо Албір (2002). Переклад виконано з використанням підходу, орієнтованого на адаптацію до мовних реалій, що ґрунтується на динамічній еквівалентності.

Ключові слова: динамічна еквівалентність, доместикація, жанрова лексика, перекладацькі прийоми, пригодницько-детективна проза, український переклад.

Introduction

The relevance of this project lies in the need to expand Ukrainian readers' access to English-language popular fiction of the early twentieth century. Johnston McCulley's detective novel *The Black Star: A Detective Story* (1916) has never been translated into Ukrainian or any other Slavic language. Beyond the translation itself, the project addresses the linguistic features of early American pulp detective fiction – a genre with a historically specific vocabulary that has not been studied in the context of English-Ukrainian translation.

The problems addressed in this project have been studied by a number of scholars. The theory of translation strategies and techniques has been examined by M. Baker, J. Munday, P. Newmark, L. Venuti and others. The linguistic features of crime and detective fiction have been discussed by J. Douthwaite, C. Gregoriou, U. Tabbert, J. Scaggs and others. The challenges of translating slang and informal register have been addressed by D. Linder, G. Kovacs, and others.

The aim of this project is the translation of selected chapters of Johnston McCulley's *The Black Star: A Detective Story* into Ukrainian and the analysis of the stylistic and lexical features of the source text and their rendering in the translation.

The following tasks have been set to achieve this aim:

- to produce a Ukrainian translation of Chapters X-XV of the source text;
- to examine the biographical and literary context of the work;
- to identify and analyze the genre-specific vocabulary of the source text;
- to analyze the translation strategies and techniques applied in rendering this vocabulary into Ukrainian.

The research material consists of Chapters X-XV of *The Black Star: A Detective Story* by Johnston McCulley (1916), approximately 40,000 characters with spaces, sourced from the public domain edition available through Project Gutenberg, and the Ukrainian translation produced as part of this project.

The paper consists of an introduction, Chapter 1 (the parallel text of the original and the translation), Chapter 2 (the translation analysis), conclusions, a list of references, and appendices.

Chapter 1. Translation of *The Black Star: A Detective Story* by Johnston McCulley

The Black Star: A Detective Story

Source

CHAPTER X—CAUGHT IN A NET

Silence followed the announcement of the Black Star—silence for a moment, during which Muggs watched his master and waited for the sign that he was to choke the man on the divan into insensibility for daring to say such a thing. But the sign was not given.

Suddenly Roger Verbeck felt sick at heart. The Black Star's tone, his bearing, the expression in his face told that he spoke the truth. And Verbeck knew enough to confirm it. Faustina had been acting in a peculiar manner. And that second woman who had called on him in the Black Star's headquarters—how timid she had appeared, how afraid! She had reeled when she read her orders. She had demanded to know where Verbeck got the ring he was wearing. And that very afternoon, when he met her at her home—her words had been mysterious, her actions out of the ordinary.

“So you see how it is,” the Black Star was saying. “Do you want to save her, save her brother also? Then me, and I'll help—for I must save those friends of mine. I'm as much in the dark regarding them as you, for I've never seen any of their faces, remember. You realize what will happen if they are caught, don't you? There could be no escape from the penitentiary for any of them. And there are things to be found in my headquarters—notes in Faustina Wendell's handwriting, for instance, notes giving information——”

He stopped at the look that came into Verbeck's face.

“And you think I'll let you go now?” Verbeck demanded. “Why, I'll fight you more than ever now! You've made a cat's-paw of that boy; you've dragged the sweetest and most innocent girl in the world into your filthy scheme.”

“The prosecuting attorney won't consider her innocent when he reads

Темна зірка: детектив

Translation

РОЗДІЛ X — У ПАСТЦІ

Після заяви Темної Зірки настала тиша — тиша, яка тривала лише мить, протягом якої Маггс спостерігав за своїм наставником і чекав на знак, що він має придушити чоловіка на дивані до втрати свідомості за те, що той наважився сказати таке. Та знака не послідувало.

Раптом Роджер Вербек відчув як стиснулося його серце. Тон Темної Зірки, його манери, вираз обличчя показували, що він говорить правду. І Вербек знав достатньо, щоб це підтвердити. Фаустина поводитися дивно. А та друга жінка, що навідувалася до нього в штаб-квартиру Темної Зірки — яка вона була боязка, яка налякана! Вона затремтіла, коли прочитала свої накази. Вона вимагала дізнатися, звідки у Вербека каблучка, яку він носив. І того самого дня, коли він зустрівся з нею в її домі — її слова були загадкові, а дії — поза звичним.

— От бачиш, як воно, — говорив Темна Зірка. — Хочеш врятувати її, врятувати її брата? Тоді відпусти мене, і я допоможу — бо я мушу врятувати моїх друзів. Я так само нічого про них не знаю, як і ти, бо ніколи не бачив їхніх облич, пам'ятаєш. Ти розумієш, що станеться, якщо їх спіймають, чи не так? Жоден з них не зможе втекти з в'язниці. А в моєму штабі є речі, які можна знайти — наприклад, записки, написані рукою Фаустини Венделл, записки, що містять інформацію...

Він зупинився, помітивши вираз на обличчі Вербека.

— І ти вважаєш, що я відпущу тебе просто так? — запитав Вербек. — Ні, я боротимусь із тобою ще дужче! Ти зробив того хлопця своєю маріонеткою, ти втягнув наймилішу і найневиннішу дівчину в світі у свою брудну аферу.

— Прокурор не вважатиме її невинною, коли прочитає ті листи.

those notes.”

“You’d have me let you go—then you’d try to drag *me* into the mess to save my intended wife! And, through me, others—and so on! It’s fight you and beat you now, or surrender to you like a coward, and let you go ahead with your nefarious plans. I’ll take the chance, Mr. Black Star!”

Verbeck looked at his watch; it was a quarter of eleven. He whirled to face Muggs.

“Guard this crook!” he cried. “Guard him well. Shoot him if he tries to escape!”

“What are you going to do, boss?”

“I’m going to play the game out to the end. I’m going to the ball and save Faustina Wendell and her brother—and I’m going to see that the police get the others, and then this man here. That’s all I have to do—get Faustina and Howard away in time. This crook’s clever scheme has another angle—nobody can swear the Wendells are mixed up in this. That’s what I have to do—separate the crooks from the innocent victims. Watch that man!”

Muggs screeched at him. The Black Star tried to tell him something. But Roger Verbeck had dashed from the house and toward his machine. He was almost sobbing, and fear gripped at his heart. The chickens had come home to roost! No wonder Faustina had acted so peculiarly, small wonder she had shown anxiety! And she was in danger. He had ordered her to steal—perhaps her love and fear for her brother would lead her to do so. She might be caught in the act—Faustina Wendell, proud daughter of one of the pioneer families, caught stealing jewels!

And his ring—she had recognized that! Great Heaven! Did she think he was the Black Star? Did she imagine he had played on her love to make her a member of a band of thieves? What might she not suspect, when she had seen that ring?

She would remember that he had led a sort of wild life in the ends of the earth, never showing a tendency to settle down until he had fallen in love with her. She might pile up the little things until she had a mound of

— Ти хочеш, щоб я відпустив тебе — а тоді ти спробуєш втягнути мене в усю цю брудну справу, щоб врятувати мою наречену! І через мене — інших! Або я зараз із тобою борюся і перемагаю, або здаюся, як боягуз, і дозволяю тобі продовжувати свої підступні плани. Я ризикну, пане Темна Зірка!

Вербек подивився на годинник; була чверть на одинадцять. Він різко обернувся до Маггса.

— Охороняй цього злочинця! — крикнув він. — Добре стережи. Стріляй, якщо спробує втекти!

— Що ви робитимете, босе?

— Я доведу цю справу до кінця. Я піду на бал і врятую Фаустину Венделл і її брата — і я подбаю, щоб поліція заарештувала інших, а потім і цього чоловіка. Ось що мені треба зробити — вчасно вивести Фаустину й Говарда геть. У цієї злочинської схеми є ще один бік — ніхто не може присягнути, що Венделли пов’язані з цим. Ось що маю зробити — відокремити злочинців від невинних. Стережи цього чоловіка!

Маггс заревів на нього. Темна Зірка намагався щось сказати. Але Роджер Вербек уже мчав з хати до своєї машини. Він майже плакав, а страх стискав йому серце. Не дивно, що Фаустина поводитися так незвично, не дивно, що вона проявляла занепокоєння! І вона була в небезпеці. Він наказав їй вкрати — можливо, її любов і страх за брата підштовхнуть її до цього. Її могли спіймати на гарячому — Фаустину Венделл, горду доньку одного з родин засновників, застукати за крадіжкою коштовностей!

А його перстень — вона впізнала його! Боже милостивий! Чи вона думала, що він — Темна Зірка? Чи уявила, що він грав на її почуттях, аби втягнути її в банду злодіїв? Що вона тільки не могла запідозрити, побачивши ту каблучку?

Вона пам’ятала, що він вів дике життя на краю землі, ніколи не виявляючи схильності до осілого життя, поки не закохався в неї. Вона могла скласти ряд дрібниць у купу доказів — жінки таке роблять.

evidence—women do such things. She might doubt his manhood, really believe he was the master crook, brutal enough to endanger the girl he professed to love and her brother. Had Howard Wendell noticed that ring, too? Had Howard been the midnight prowler waiting on the boulevard to see what time Verbeck reached home?

He was in the car, out of the yard, rushing like the wind down the street, not caring whether the machine skidded perilously through the snow. It was almost eleven o'clock; he had ample time, more than an hour. It would be a simple thing, after all, merely to get Faustina and Howard to one side and see that neither wore a red ribbon, let the police capture the others, and then explain.

Then another thought came to him—those notes the Black Star had said were in the house where he made his headquarters! The captured men would talk, mention that house, and the police would search. Faustina might be endangered in that way. He didn't dare take the chance of leaving those notes until after he went to the ball. He'd have to search for them, find, and destroy them.

There was more than an hour—he had ample time. He drove the machine at a furious pace, disregarding police, who shrieked at him, barely missing trolley cars, dodging pedestrians at crossings. Out along the long boulevard it was easier going, for there the wind had swept the pavement clear of snow, and there was not so much traffic. He left the paved street and cut down the hill toward the old house where the Black Star had established his headquarters. He did not have time to take precautions; he trusted to the good fortune that always had stood at his side in emergencies. He turned the machine to the curb a block away from the house, sprang out, and rushed across vacant lots toward his goal.

Through the dusty hall he rushed, reaching in his coat pocket for matches. He found a candle in the furnished room and lighted it. Then breathlessly he began his search.

Nothing was in the drawer at the end of the table except what he had seen before. There was no furniture in the room in which letters might be

Вона могла засумніватися у його мужності, справді повірити, що він — головний злочинець, настільки жорстокий, що піддасть небезпеці дівчину, яку клявся любити, і її брата. А чи бачив Говард Венделл цю каблучку? Чи був Говард тим нічним наглядцем, що чекав на бульварі, щоб побачити, о котрій годині Вербек дістанеться додому? Він сів у машину, виїхав із подвір'я та мчав по вулиці, не зважаючи на те, що машину небезпечно заносило на снігу. Була майже одинадцять година; часу в нього було вдосталь, більше години. Зрештою, це було б просто: відвести Фаустину і Говарда вбік і переконатися, що ніхто з них не носить червоної стрічки, дозволити поліції затримати інших, а потім все пояснити.

Та ще одна думка вразила його — ті записки, про які говорив Темна Зірка, мають бути в будинку, де він влаштував свій штаб! Затримані чоловіки могли б заговорити, згадати про цей будинок, і поліція б його обшукала. Фаустина може опинитися в небезпеці. Він не наважився ризикувати, залишаючи ті записки, доки не піде на бал. Йому доведеться розшукати їх та знищити.

Часу було більше ніж година — його вистачало. Він мчав на машині з шаленою швидкістю, не зважаючи на поліцейських, які волали на нього, ледь не зіткнувшись із трамваєм, маневруючи між пішоходами на перехрестях. Далі, по довгому бульвару, їхати було простіше — вітер очистив плитку від снігу й рух був не такий інтенсивний. Він звернув із мощеної вулиці й спустився пагорбом до старого будинку, де Темна Зірка влаштував свою штаб-квартиру. На заходи безпеки часу вже не було; Роджер Вербек покладався на вдачу, яка завжди була на його боці в надзвичайних випадках. Він під'їхав до узбіччя за квартал від будинку, вискочив із машини й кинувся через пустирі до своєї цілі.

Пробіг через запилений хол, діставши з кишені пальто сірники. У мебльованій кімнаті він знайшов свічку і запалив її. Потім, задихаючись, почав ретельні пошуки.

У шухляді в кінці столу не було нічого, крім того, що він бачив раніше. У іншій кімнаті не було меблів, у яких можна було б сховати

concealed. He inspected the couch, but found nothing. He ripped the seat and back from the armchair, but his search was not rewarded. In the kitchen he opened drawers and bins, but found nothing except dust and cobwebs. He rushed back to the Black Star's room again.

His foot found the trigger of the trapdoor, and he opened it and crept to the edge of the pit to hold the candle and peer down. There was nothing but the smooth cement walls and flooring. He ripped away rugs, searched the floor, finally stood, panting, beside the table in despair.

"He lied!" he gasped. "He must have lied—and I have been losing time!"

He looked at his watch again—it was one minute after eleven o'clock. It would take him only fifteen minutes to reach the big hall where the Charity Ball was being held if he drove swiftly, and so he had time for further search, but it seemed of no use.

Staggering against the side of the table, he threw out his hand to grip the edge—and a drawer shot out!

He forgot the place and danger, and gave a cry of joy. Accident had accomplished what search had failed to reveal. The drawer was half filled with papers. He inspected them quickly—yes, there were several notes in Faustina's handwriting, and a forged check for three thousand dollars in the bolder scrawl that belonged to Howard Wendell. The Black Star evidently had had that check close at hand to show the boy now and then in case he thought of quitting the organization.

There were other letters, too, the handwriting of which Verbeck seemed to recognize, but could not quite place—letters written by other victims of the Black Star, he supposed.

He carried them to the grate, set them afire, fed them to the flames one at a time. He ran back to the table and pressed the edge of it all the way around, and found one other drawer. There was nothing in it, however, and he felt that he had secured and destroyed all the dangerous papers there. The fire in the grate died down. Verbeck stirred the ashes to make certain

листи. Він обшукав диван, але нічого не знайшов. Роджер розірвав сидіння і спинку крісла, але його пошуки не виявилися успішними. На кухні він відчиив шухляди і кошики, але не знайшов нічого, крім пилу і павутини. Далі знову кинувся до кімнати Темної Зірки.

Його нога натрапила на важіль люка, він відкрив його і наблизився до краю ями, щоб піднести свічку й заглянути вниз. Там було лише гладке цементне дно й стіни. Він зірвав килими, обшукав підлогу і, зрештою, задихаючись, у розпачі став біля столу.

— Він збрехав! — видихнув він. — Він, мабуть, збрехав — а я втратив час!

Він знову глянув на годинник —одна хвилина після одинадцятої. Якщо їхати швидко, то йому знадобиться лише п'ятнадцять хвилин, щоб дістатися до великого залу, де мав відбутися Благодійний бал, тож у нього ще був час для подальших пошуків, але це здавалося марним.

Похитнувшись, він наткнувся на бічну частину столу, простягнув руку, щоб вхопитися за край — і шухляда вискочила!

Роджер Вербек забув і про місце, і про безпеку, та вигукнув від радості. Випадковість зробила те, чого не вдалося досягти пошуками. Шухляда була наполовину заповнена паперами. Він швидко переглянув їх — так, тут були кілька листів, написаних рукою Фаустини, і підроблений чек на три тисячі доларів, написаний більш сміливим почерком, що належав Говарду Венделлу. Темна Зірка, мабуть, тримав той чек під рукою, щоб час від часу показувати хлопцю, у разі якщо той задумається покинути організацію.

Там були й інші листи, почерк яких Вербек, здавалося, впізнав, але не міг точно визначити — напевно листи інших жертв Темної Зірки.

Він поніс їх до каміна й підпалив, кидаючи у вогонь по одному. Потім він повернувся до стола, провів рукою по його краю — і знайшов ще одну шухляду. Однак у ній нічого не було, і Роджер відчув, що знайшов і знищив усі небезпечні папери, які там були. Вогонь у каміні згас. Вербек перемішав попіл, щоб переконатися, що не залишилося

nothing remained that would give a clew. Then he blew out the candle and started through the dusty hall to the door.

As he reached it he stopped in alarm. Creeping toward the house from the hedge were two men. Far to the right were two more. To the left were two more. He heard a sibilant whisper from near the wall a short distance away. Light from the nearest street lamp flashed against a policeman's shield.

The police were surrounding the house!

CHAPTER XI—CLOSE QUARTERS

Muggs stood in front of the door for a moment after Verbeck had dashed from the house, then turned to face the Black Star again. Muggs' lower jaw was shot out, his eyes were narrowed, and, but for Verbeck's orders, he probably would have launched himself at the Black Star and attempted the old-fashioned retaliation known as "beating up."

Muggs was small in size, but he had great strength in his arms and shoulders, and possessed knowledge of a multitude of tricks to aid him in the art of self-defense or aggression. He worshiped Roger Verbeck. He was ready at any time to fight for Verbeck, to defend his life and his happiness. The fact that the Black Star had caused his master misery was enough to make Muggs want to throttle the man. But Verbeck had decreed against that.

Muggs wished he was at his master's side, helping him in the fight. He imagined Verbeck driving the roadster at top speed through the streets to the big hall; he fancied him entering upon the brilliant scene there, as he had intended doing at a later hour, getting Faustina Wendell and her brother to places of safety, then witnessing the capture of the Black Star's band. He anticipated a telephone call from Verbeck telling of success.

Meanwhile he walked back and forth before his prisoner, the pistol held in his hand, and raged at the man on the divan.

"A cur like you causing a man like Mr. Verbeck pain!" he exclaimed. "Killing's too good for you! I hope you get a life sentence. But he's got you, Mr. Black Star! My boss has you! Have your little signs pasted on his

нічого, що могло б дати підказку. Потім він задув свічку і рушив через запилений коридор до дверей.

Але, діставшись їх, він стривожено зупинився. З-за живоплоту повз будинок підкрадалися двоє чоловіків. Далеко праворуч стояли ще двоє. Ліворуч — інші двоє. Він почув свистячий шепіт біля стіни неподалік. Світло найближчого вуличного ліхтаря відбивалося від щита поліцейського.

Поліція оточила будинок!

РОЗДІЛ XI — ТІСНІ ПРИМІЩЕННЯ

Маггс на мить затримався перед дверима після того, як Вербек вибіг з будинку, а потім знову повернувся до Темної Зірки. Щелепа Маггса стиснулася, очі були звужені, і, якби не накази Вербека, він, мабуть, кинувся б на Темну Зірку й застосував би старомодну розплату — «набити пику».

Маггс був невеликого зросту, але мав велику силу в руках і плечах, а також знав безліч прийомів, які допомагали йому в мистецтві самооборони або нападу. Він обожнював Роджера Вербека. Був готовий у будь-який момент битися за нього, захищати його життя і щастя. Той факт, що Темна Зірка заподіяв його наставнику страждання, був для Маггса достатньою причиною, щоб хотіти задушити цього чоловіка. Але Вербек наказав не чіпати його.

Маггс хотів бути поруч зі своїм наставником, допомагаючи йому в боротьбі. Він уявляв, як Вербек мчить на спортивній машині на повній швидкості до великої зали, з'являється на блискучій сцені, як і планував зробити пізніше, і відводить Фаустину Венделл та її брата в безпечне місце, а потім стає свідком арешту банди Темної Зірки. Він очікував на телефонний дзвінок від Вербека, що мав повідомити про успіх.

Тим часом Маггс ходив туди-сюди перед своїм в'язнем, тримаючи пістолет у руці, і люто гнівався на чоловіка на дивані.

— Такий мерзотник, як ти, завдає болю такій людині, як містер Вербек! — вигукнув він. — Смерть — занадто легке покарання для тебе! Сподіваюся, ти отримаєш довічне! Мій бос тебе спіймав! Ти

bed and all over his library, will you? Leave sassy letters for him, eh? I reckon you're sorry for it now!"

The Black Star still was smoking the cigar Verbeck had given him. He blinked at Muggs, and puffed at the cigar furiously, then suddenly bent forward and bowed his head on his hands.

"That's right!" Muggs went on. "Think of your sins! Do a little wailing yourself! Cause my boss trouble, will you? You'd better put your head in your hands and wish you'd played straight! Small good it will do you to repent now, you scum!"

The Black Star's head bent lower; he was a picture of misery. Muggs looked at him with scorn and turned to walk the length of the room. He stopped his tirade long enough to pick up a sandwich from the table and begin eating it. He imagined the Black Star about to weep because disaster had overtaken him—and Muggs always felt disgusted when he saw a man weep.

But the Black Star was not weeping—he was endeavoring a subterfuge. When he bowed his head, the burning end of his cigar rested against the rope that bound his wrists together. Now and then he puffed again, until the rope was scorched. Strand after strand was burned through as Muggs talked.

"Getting your dirty hands on your betters and making them join your gang!" Muggs said, walking back toward him. "You got your hands on one too many, I guess. And I'll be a witness at your trial, too! I'll help send you over the road——"

He had passed the Black Star and was about to turn. And at that instant the Black Star sprang. Muggs was taken unawares. A fist dealt him a blow on the back of the head. As he staggered forward, trying to turn, the pistol was wrenched from his hand and the butt of it crashed against his temple. The Black Star struck him even as Muggs had struck the Black Star in his headquarters room, when Roger Verbeck was shot into the pit.

"Take that, you whelp!" the Black Star cried. "Try conclusions with me, will you—you and your precious master? You haven't whipped me yet!

наклеїв свої маленькі знаки на його ліжку і по всій бібліотеці, так? Залишив йому зухвалі листи, еге ж? Гадаю, ти тепер про це шкодуєш! Темна Зірка все ще курил сигару, яку йому дав Вербек. Він кліпав очима, гнівно зтягуючись, а потім раптом нахилився вперед і сховав голову в долонях.

— Отак-то! — продовжував Маггс. — Думай про свої гріхи! Поплач трохи сам! Хочеш створити проблеми моєму босові? Краще сховай голову в долонях і пошкодуй, що не грав чесно! Та що з того — каяття тобі вже не допоможе, покидьку!

Голова Темної Зірки схилилася ще нижче — він був живою картиною розпачу. Маггс зі зневагою глянув на нього й почав ходити по кімнаті. Він на мить замовк, щоб підняти зі столу бутерброд і почати його їсти. Йому здавалося, що Темна Зірка от-от розплачеться через поразку — а Маггс завжди відчував огиду, коли бачив, як чоловік плаче.

Але Темна Зірка не плакав — він намагався вигадати виправдання. Коли він схилив голову, розпалений кінець його сигари торкнувся мотузки, що зв'язувала його зап'ястя. Він час від часу зтягувався, і мотузка тліла. Волокно за волокном згорало, поки Маггс продовжував говорити.

— Ти хапаєш своїми брудними руками кращих за себе і змушуєш їх приєднатися до твоєї банди! — сказав Маггс, повертаючись до Темної Зірки. — Ти, мабуть, занадто багато кого торкнувся. І я буду свідком на твоєму суді! Я допоможу відправити тебе за ґрати...

Маггс пройшов повз чоловіка і вже збирався повернутися. Але в ту мить Темна Зірка кинувся вперед. Маггс не встиг зреагувати. Удар кулаком у потилицю змусив його похитнутися; коли він спробував обернутися, пістолет уже був вирваний із руки, а руків'я вдарило його в скроню. Темна Зірка вдарив його саме так, як колись Маггс ударив Темну Зірку у штаб-квартирі, коли Роджера Вербека кинули до пастки.

— Ось тобі, шмаркачу! — вигукнув Темна Зірка. — Хотів зі мною тягатися, га? Ти і твій дорогоцінний наставник! Ви мене ще не

There's something in that old house I want—money, and those letters—money to get me away to Chicago, and the letters to send to the prosecuting attorney with a sarcastic little note. I'll fix your precious master and his girl. And while he's trying to save her I'll be taking a train out of town. As for my crooks—bah! I never saw their faces—they are no friends of mine. Let 'em go to prison—there are plenty more crooks to be had!”

He kicked the prostrate Muggs and hurried from the house. He did not know exactly in what part of the city he found himself, but he made for a crossing where he had seen a trolley car flash past, where he could make a start downtown.

And Muggs, groaning in pain, remained on the floor, but he was not fully unconscious. He had heard every word uttered by the Black Star—they seemed to ring in his brain. He kept telling himself he wanted to get up, he wanted to do something—but he could not. He struggled mentally to rise, and finally his will was communicated to his muscles. He rolled over, sat up on the floor.

Dizziness overcame him, but he closed his eyes and bit his lower lip and tried to master it. And in time he did, and staggered to the divan and fell upon it.

What was it the Black Star had said? That he was going to his headquarters to get money and letters, that he was going to leave the members of his band to their fate, and make his escape. He must stop the Black Star! Verbeck's plans would be shattered unless he did. And the Black Star would be a living menace to Verbeck unless he was stopped, and perhaps would build up another organization in some other city. Even in this moment of pain Muggs, though claiming no superior power of reasoning, could not help but think what a fool the Black Star had been to tell Verbeck his schemes. That was the man's weakness—he had to boast. It was boasting that had brought him to the close attention of Roger Verbeck and caused all the trouble.

“My hunch was right,” Muggs muttered. “I told the boss—that I had a hunch!”

перемогли! У тому старому будинку є дещо, що мені треба — гроші і ті листи. Гроші — щоб втекти до Чикаго, а листи — щоб відправити прокурору з гарненькою саркастичною запискою. Я розберуся з твоїм дорожнім босом і його дівчиною. А поки він намагатиметься її врятувати, я сяду на потяг і зникну з міста. Що до моїх бандитів — тьфу! Я ніколи не бачив їхніх облич — вони мені не друзі. Нехай сидять — злочинців вистачить і без них!

Він штовхнув ногами лежачого Маггса і поспішив з будинку. Темна Зірка не знав, в якій саме частині міста опинився, але попрямував до перехрестя, де бачив як проїжджав трамвай — туди, звідки міг дістатися центру.

А Маггс, стогнучи від болю, залишився на підлозі, але він не був повністю непритомний. Він чув кожне слово, вимовлене Темною Зіркою — вони, здавалося, дзвеніли в його голові. Він повторював собі, що повинен піднятися, повинен щось зробити — але не міг. Маггс боровся з власним тілом, аж доки воля не змусила м'язи діяти. Він перекотився на бік, сів на підлогу.

Його охопило запаморочення, але хлопець замружив очі, прикусив нижню губу і спробував його подолати. Зрештою йому вдалося: Маггс похитуючись дістався до дивана і впав на нього.

Що ж сказав Темна Зірка? Що він збирається поїхати до своєї штаб-квартири за грошима й листами, що кине членів своєї банди напризволяще і втече. Його треба зупинити! Інакше плани Вербека будуть зруйновані. А Темна Зірка буде живою загрозою, якщо його не зупинити, і, можливо, створить іншу організацію в іншому місті. Навіть у цей болісний момент Маггс, хоча й не претендував на видатні розумові здібності, не міг не думати про те, яким дурнем був Темна Зірка, розповівши Вербеку про свої плани. Це була слабкість того чоловіка — він мусив вихвалитися. Саме хвастощі привернули до нього пильну увагу Роджера Вербека і спричинили весь цей безлад.

— Моє передчуття виявилось вірним, — пробурмотів Маггс. — Я казав босу — у мене було передчуття!

He sat up again; the dizziness had passed, but his head still pained. He must act quickly, he kept telling himself over and over. Then the plan for which he had been groping flashed into his brain.

Muggs sprang to the telephone and called police headquarters. He got the chief on the wire.

“The Black Star has escaped!” he cried. “You’ll get his gang down at the dance, but you’ll not get him unless you hurry. He knocked me down and escaped. I know where you can catch him—if you’re quick!”

Shotted queries and commands came to him from the frenzied chief.

“A house—in the south end of town!” Muggs gasped. “A deserted house—he has his headquarters there! He’s gone there to get money, then he’ll get out of town. You can catch him! ... What’s that? Oh, yes—I didn’t give you the address!”

Muggs swayed from the telephone, but in a moment had gathered his strength and was talking again. He gave the location of the house, and the chief said that he understood.

“And I’ll be there—I’ll start right now,” Muggs added. “I’ll be there to identify him.”

Sudden decision had come to Muggs, and he stumbled away from the instrument without further words, not even stopping to hang up the receiver. He hurried across to the door and threw it open and went out. The stinging cold air refreshed him. He started along the driveway.

By the time he reached the boulevard, Muggs was himself again, except that the pain pounded in his head because of the blows the Black Star had given him. He hurried along the street, half running. On the first corner he waited for a car.

An automobile came along, bound for town, and Muggs hailed the driver. He was a private chauffeur going to the big hall to fetch home from the ball some of the women of the family for which he worked. Muggs told him it was a matter of life and death, and the chauffeur allowed him to crawl up beside him and put on speed. Five minutes later, well down in

Він знову сів; запаморочення минуло, але голова все ще боліла. Треба діяти швидко, повторював собі Маггс. І нарешті в голові виникла ідея, яку він так довго шукав..

Маггс кинувся до телефону і набрав номер поліцейської дільниці. Він додзвонився до шефа.

— Темна Зірка втік! — вигукнув він. — Ви заарештуєте його банду на балу, але його ви не вхопите, якщо не поквапитеся. Він вдарив мене й утік. Я знаю, де можна його схопити — якщо ви будете швидкими!

З телефонного апарата посипалися короткі запитання й накази від схвильованого шефа.

— Будинок — у південній частині міста! — видихнув Маггс. — Покинутий будинок — там його штаб! Він пішов туди за грошима й поїде з міста. Ви зможете його схопити! ... Що? О, так — я ж не сказав адресу!

Маггс відхилився від телефону, але за мить зібрав сили і знову заговорив. Він назвав місцезнаходження будинку, на що шеф відповів, що зрозумів.

— І я буду там — я вирушаю прямо зараз, — додав Маггс. — Я буду там, щоб розпізнати його.

Маггс прийняв раптове рішення і, не кажучи більше ні слова, відійшов від апарату, навіть не зупинившись, щоб покласти слухавку. Він кинувся до дверей, відчинив їх і вийшов. Різке холодне повітря освіжило його. Він рушив по під’їзній дорозі.

До того часу, як він добрався до бульвару, Маггс відчув себе краще, хіба що голова ще пульсувала від удару Темної Зірки. Він поспішав вулицею, майже біжучи. На першому розі він зачекав на машину.

Прибув автомобіль, що їхав до міста, і Маггс голосно звернувся до водія. Це був приватний шофер, що мав їхати на бал, щоб забрати додому деяких пані з родини, на яку він працював. Маггс сказав йому, що це питання життя і смерті, і шофер дозволив йому сісти поруч і прискорився. Через п’ять хвилин, вже в центрі міста, Маггс вискочив

town, Muggs got off and hailed the first taxicab he saw, offering double pay if good time was made, and the cab soon was rushing toward its destination.

The police had acted promptly on Muggs' information, and as the taxicab whirled around a corner half a dozen blocks from the goal, Muggs could hear in the distance the shrieking of a siren on a police automobile. He urged his chauffeur to greater speed. At a corner he stopped the cab, paid the driver, and the next moment was running down the dark side street toward the deserted house.

He slipped along the hedge and crept near the wall, making his way toward the door. It was closed, and Muggs did not try to open it, but went on to a window. He raised it as he had that first night when Verbeck had been with him. Muggs wanted to get inside and catch the Black Star at work. He wanted just one blow at the Black Star before the police arrived, for the blow that had been given him, and for the misery Verbeck had been caused. Then he'd gladly hand the Black Star over to the authorities.

He slipped through the window. As he did so the police automobile stopped on the nearest corner, and men piled out of it and ran forward to surround the house. Muggs gave them one glance, then left the window and stepped softly across the room. Light was coming through that crack in the door—the Black Star was there!

Muggs put his eye to the crack. He did not see the Black Star—he saw Roger Verbeck just blowing out the candle and starting to enter the dusty hall!

The meaning of the situation flashed over Muggs in an instant. The Black Star had not arrived yet. Verbeck had come here to get those letters before going to the big hall. And he—Muggs—had brought the police! They would capture Roger Verbeck—and there was nothing to prove that Roger Verbeck was not the Black Star!

CHAPTER XII—AT THE CHARITY BALL

Muggs jerked open the door, rushed through the furnished room, and entered the hall.

і зупинив перше таксі, яке побачив, пообіцявши подвійну платню, якщо водій встигне вчасно, і таксі швидко помчало до місця призначення.

Поліція швидко відреагувала на інформацію Маггса, і коли таксі повертало за ріг за півдюжини кварталів від мети, Маггс почув удалині виття сирени поліцейської машини. Він підганяв шофера, щоб той їхав швидше. На розі він зупинив таксі, заплатив водієві, і наступної миті вже біг темною бічною вулицею до покинутого будинку.

Він прослизнув уздовж живоплоту, підійшов до стіни і попрямував до дверей. Вони були зачинені, та Маггс не став їх відчиняти, а натомість підійшов до вікна. Він підняв його, як і тієї першої ночі, коли Вербек був поруч. Маггс хотів ускочити й застати Темну Зірку за роботою. Він хотів завдати всього один удар, перш ніж прибуде поліція — за те, що той вдарив його, і за ті страждання, які він заподіяв Вербеку. Після цього Маггс із задоволенням передав би Темну Зірку владі.

Він проліз кризь вікно. У ту ж мить поліцейська машина зупинилася на найближчому розі, і люди вискочили з неї, щоб оточити будинок. Маггс кинув на них погляд і тихо відійшов від вікна, ступаючи по кімнаті. Через щілину дверей пробивалося світло — Темна Зірка був всередині!

Маггс притулив око до щілини. Він не побачив злодія — він побачив Роджера Вербека, який щойно задув свічку і почав заходити в запилений хол!

Значення ситуації миттєво прояснилося для Маггса. Темна Зірка ще не прийшов. Вербек приїхав сюди, щоб забрати ті листи перед балом. А він — Маггс — привів поліцію! Вони схоплять Роджера Вербека — і немає нічого, що доводило б, що Роджер Вербек не є Темною Зіркою!

РОЗДІЛ XII — НА БЛАГОДІЙНОМУ БАЛУ

Маггс різко відчинив двері, пробіг через мебльовану кімнату і вийшов у хол.

“Boss! Boss!” he hissed.

Verbeck was just recoiling from the outer door. He closed it as noiselessly as he could and hurried back.

“Boss!”

“That you, Muggs?”

“Yes. That devil worked a trick on me—he got away. He intended to come here and get money, then hurry out of town. I—I telephoned the police, boss, to come here, and I came myself to identify him. I didn’t know that—”

“All right, Muggs. I understand. You did right.”

“But I let him trick me—and the cops are here. If they catch you they’ll think you’re the Black Star.”

Verbeck realized that even better than Muggs. If the capture was made at the big hall, and the prisoners questioned—as they would be, and mercilessly—Faustina Wendell and her brother, under the strain, might give evidence that would convict him.

“We’ve got to get away, boss!”

She had recognized the ring, Verbeck was thinking. Perhaps it was Howard Wendell who had watched as he went home that night. Yes—he’d have to escape.

“Oh, boss! I said I had a hunch!”

“Quick!” Verbeck whispered. “And be quiet! My roadster is at the curb a block away. We must get out and reach it. How many policemen?”

“A dozen at least, boss—and there may be another auto full of ’em coming.”

“Hush! Some one is trying that door now. Into the kitchen with you!”

Muggs hurried through the kitchen door. Verbeck pushed him into a closet and bade him remain there until he returned. Then he went from the kitchen to the dining room, and there he lifted his pistol and sent three shots ringing into the ceiling.

Another instant and he was back in the kitchen, in the closet with Muggs.

“Perhaps they’ll think the Black Star has committed suicide when they

— Боце! Боце! — прошипів він.

Вербек саме відступав від зовнішніх дверей. Він закрив їх якомога тихіше і поспішив назад.

— Боце?

— То ти, Маггсе?

— Так. Той виродок провів мене — йому вдалося втекти. Він хотів прийти сюди за грошима, а потім швидко виїхати з міста. Я... я зателефонував у поліцію, босе, щоб вони приїхали сюди, і сам прийшов щоб розпізнати його. Я не знав, що ...

— Добре, Маггсе. Я розумію. Ти вчинив правильно.

— Але я дозволив йому обвести себе навколо пальця — і копи вже тут. Якщо вони схоплять вас тут, то подумують, що ви — Темна Зірка. Вербек усвідомив це навіть краще, ніж Маггс. Якщо затримання відбудеться у великому залі і ув’язнених допитуватимуть — а допитуватимуть безжально — то Фаустина Венделл і її брат під тиском можуть видати свідчення, які засудять і його.

— Треба йти, босе!

Вербек подумав про те, що Фаустина впізнала каблучку. Можливо, це Говард Венделл стежив за ним, коли він повертався додому тієї ночі. Так — йому доведеться втікати.

— О, босе! Я ж казав, що у мене було передчуття! — вигукнув Маггс.

— Швидко! — прошепотів Вербек. — І тихо! Мій родстер стоїть біля узбіччя за квартал. Треба вибігти й встигнути до нього. Скільки там поліцейських?

— Принаймні десяток, босе, — відповів Маггс, — і, можливо, ще одна машина, повна їх, їде сюди.

— Тихо! Хтось намагається відчинити ті двері. На кухню!

Маггс кинувся до кухонних дверей. Вербек штовхнув його в комору і наказав залишатися там, доки він не повернеться. Потім сам перейшов з кухні до їдальні, підняв пістолет і тричі вистрілив у стелю.

Ще за мить він знову був у кухні, у коморі разом із Маггсом.

— Можливо, вони подумують, що Темна Зірка застрелився, коли

hear those shots and find there isn't a light," he whispered. "There is a window behind you, Muggs. Can you open it quietly and without attracting attention, while those police are wondering about the shots?"

Muggs went to work, making no noise. The window was raised a fraction of an inch at a time. Verbeck turned the key in the closet door, for things might come to a pass where seconds of delay would mean everything.

Finally the window was open. Muggs, putting out his head cautiously, looked around.

"Only one man on this side, boss," he reported. "The others have gone around to the door."

"They're in the house," Verbeck replied. "They're flashing their torches—I can see them in the hall through the keyhole."

"This side of the house is dark, boss, shaded by trees. And there is a drift of snow against it. We might get out without being heard or seen."

"Try it!" ordered Verbeck grimly.

Muggs went first, like a shadow, and soon was standing beneath the window in the deep darkness close to the wall. Verbeck followed, almost afraid to breathe, expecting every second to hear the challenge of a policeman and to be taken. But finally he, too, stood in the shadows against the side of the house.

"One man," Muggs whispered. "See him? We've got to hurry—those cops in the house will be through searching soon. You wait here, boss."

Muggs slipped away beneath the trees; Verbeck could scarcely see him. Nearer and nearer he got to the unsuspecting policeman, who was watching the group in front of the door. Then Muggs sprang, and the policeman went down. It had been done without noise, with a single blow, but not effectually enough to render the officer unconscious for long.

Verbeck hurried across and joined Muggs; each took a deep breath, and then, just as the man on the ground raised a cry they darted out into the

почують ці постріли й не знайдуть запаленого світла, — прошепотів він. — За тобою вікно, Маггсе. Ти зможеш тихо його відкрити, щоб ніхто не помітив, поки копи дивуються пострілам?

Маггс взявся до роботи, не видаючи жодного звуку. Вікно піднімалося потроху, на кілька міліметрів за раз. Вербек повернув ключ у дверях комори, бо ситуація могла дійти до того, що секунди затримки будуть вирішальними.

Нарешті вікно було відчинене. Маггс обережно висунув голову й озирнувся.

— На цій стороні лише один чоловік, босе, — доповів він. — Інші обійшли навколо до дверей.

— Вони вже в будинку, — відповів Вербек. — Світять ліхтариками — я бачу їх у передпокої крізь замкову щілину.

— Тут, з цієї сторони, темно, босе — дерева затіняють. І біля стіни нагромадився сніг. Можемо вийти, і нас ніхто не побачить та не почує..

— Спробуй! — суворо наказав Вербек.

Маггс прослизнув першим, мов тінь, і незабаром стояв під вікном у глибокій темряві біля стіни. Вербек пішов слідом, ледь дихаючи, щосекунди очікуючи, що поліцейський його окличе і затримає. Але врешті-решт він теж став у тіні біля стіни будинку.

— Один чоловік, — прошепотів Маггс. — Бачите його? Треба поспішати — копи в будинку скоро закінчать обшук. Зачекайте тут, босе.

Маггс прослизнув під деревами; Вербек майже не бачив його. Він наближався до нічого не підозрюючого поліцейського, який спостерігав за групою людей перед дверима. Раптом Маггс стрибнув — і поліцейський повалився на землю. Це сталося без шуму, одним ударом, але не настільки сильно, щоб офіцер надовго втратив свідомість.

Вербек поспішив до Маггса; кожен з них глибоко вдихнув, а потім, коли чоловік на землі вже збирався закричати, кинулися навтіки, до

open, racing for the hedge.

Behind them was a chorus of cries, a fusillade of shots. They got to the other side of the hedge and ran wildly for the street. Behind them came the determined pursuit, a captain shouting orders. As they ran, Verbeck found himself wondering at the queerness of it—that he and Muggs had been forced to attack a guardian of the law in the interests of justice. Verbeck promised himself to make that policeman a handsome present when things were straightened out.

More shots whistled near them—the police were through the hedge now. On and on they ran, Verbeck slightly in the lead. They saw a police auto standing in the street near them, another at the other end of the block. And Verbeck's roadster was a block away!

They were in the street now, running at their utmost speed. Behind them came the pursuing policemen, while others rushed toward the automobiles, intending to take up the pursuit in that manner if the quarry got away. Nearer and nearer they came to the roadster. When they reached it Muggs sprang to the wheel. Verbeck threw himself in beside Muggs.

“Shoot at 'em a couple of times, boss, and slow 'em up,” Muggs said.

“That's going too far. Get up on the boulevard!”

The car started. Another fusillade of shots came, none taking effect. The machine skidded around the corner and dashed at the hill. It lurched and swayed over the soft, snow-covered ground. Behind came the two police automobiles, their sirens shrieking.

Muggs reached the boulevard, and opened her up. He had no idea except to shake off pursuit. Verbeck glanced at his watch as they passed beneath a light—it was twenty minutes after eleven. Events had been occurring rapidly in the last half hour. And he was working under a close time limit, too. He had to escape the pursuit, and he had to reach the big hall before midnight to save Faustina Wendell and her brother.

Verbeck looked back continually—they did not seem to be gaining. The

живоплоту.

Позаду здійснювся хор вигуків, пролунав шквал пострілів. Вони перебігли на інший бік огорожі й щодуху побігли вулицею. За ними йшла рішуча погоня, капітан викрикував накази. Під час бігу Вербек замислився над абсурдністю ситуації — що він і Маггс були змушені напасти на служителя закону в інтересах справедливості. Вербек пообіцяв собі віддячити тому поліцейському, коли все владнається.

Поруч просвистіли ще кілька пострілів — поліція вже пробралася через живопліт. Вони бігли далі й далі, Вербек трохи випереджав Маггса. Попереду чоловіки побачили поліцейське авто, що стояло на вулиці неподалік, і ще одне — на іншому кінці кварталу. А родстер Вербека — за квартал!

Тепер вони були на вулиці, мчали з усіх сил. Позаду бігли поліцейські, інші тим часом сідали в автомобілі, щоб продовжити переслідування, якщо здобич утече. Все ближче й ближче вони були до родстера. А коли нарешті дісталися до нього, Маггс стрибнув за кермо, Вербек скочив поруч із ним.

— Вистреліть у них пару разів, босе, — сказав Маггс, — це їх затримає.

— Ні, це вже занадто. Виїжджай на бульвар!

Автомобіль рушив. Позаду пролунав ще один залп, але жодна куля не влучила. Машина різко повернула за ріг і помчала схилом. Її кидало й хитало на м'якій, засніженій дорозі. Позаду гналися дві поліцейські машини, їхні сирени пронизливо вили.

Маггс дістався до бульвару й додав швидкості. У нього була лише одна мета — відірватися від переслідувачів. Вербек глянув на годинник, коли вони промайнули під ліхтарем — двадцять хвилин на дванадцять. Останні півгодини події розгорталися шаленим темпом. А він ще й працював у межах суворого часу: треба було позбутися переслідування і встигнути до великого залу до опівночі, щоб урятувати Фаустину Венделл із її братом.

Вербек постійно озирався — здавалося, що поліцейські відстають.

streets flashed by. Muggs narrowly evaded collision a score of times, for he was taking desperate chances. To escape, and to save Faustina, and all in forty minutes of time—that was task enough. Added to the mental strain of this was the fact that the Black Star had escaped, and that Verbeck's case would fall down in part because of it. Yet some of the work would be good, for the band would be broken up partially, at least, if the officers at the big hall caught the thieves with stolen goods in their possession.

They did not seem to be able to gain on their pursuers, and the precious minutes were flying. They took corners at a reckless pace, zigzagging through the city in a vain attempt to outwit those who followed. Now and then Verbeck waved his hand to indicate a turn, and Muggs obeyed.

They skirted the retail district, and got to the wholesale district, where there was scant traffic at this hour of the night, but always behind them came the two police automobiles, sirens shrieking, officers screeching.

"We can't dodge 'em, boss!" Muggs yelled.

Verbeck looked at his watch again. He had only thirty minutes! But an automobile going at racing pace can cover a lot of ground in thirty minutes, even through the streets of a city. On they dashed, twisting and turning, never gaining, just holding their own.

Down another hill they raced, and now they were near the stockyards. Here there was no pavement; here the mud and slush and slime splashed over the machine and around them, and the auto lurched and skidded dangerously.

"Slow down at the next turn," Verbeck ordered, "I'll drop off, and you keep on. Get away if you can—work back into town and give them the dodge. I can't waste another minute—I've got to get to the big hall. And I can't do it in the machine, for we can't shake them off."

"I can take you back nearer the hall, boss."

"I'd not dare try to drop off there—they might see me. But here, where it is so dark—— At the next turning, Muggs!"

"Boss——"

"Here we are! Get away if you can, and if you do, come to the hall later.

Вулиці проносилися повз. Маггс кілька разів ледь уникнув зіткнення — він ішов на відчайдушний ризик. Втекти, врятувати Фаустину, і все це — за сорок хвилин! Цього було більш ніж достатньо. До емоційного напруження додався ще й той факт, що Темна Зірка втік, і тепер справа Вербека частково знає поразки через це. Та принаймні частина злочинної банди буде схоплена, якщо офіцери на балу затримують злодіїв із краденими речами.

Переслідувачі не відставали, але й не наближались, а дорогоцінні хвилини спливали. Вони на скаженій швидкості пролітали повороти, петляючи містом у марній спробі збити поліцію з пантелику. Час від часу Вербек махав рукою, вказуючи на поворот, і Маггс підкорявся.

Вони об'їхали торгівельний район і дісталися до оптового, де о цій порі ночі було мало транспорту. Але позаду все ще лунали сирени й крики офіцерів.

— Ми не можемо відірватися, босе! — закричав Маггс.

Вербек знову подивився на годинник. У нього було лише тридцять хвилин! Але автомобіль, що рухається з великою швидкістю, може подолати величезну відстань за тридцять хвилин, навіть вулицями міста. Вони мчали далі, кружляючи і повертаючи, не набираючи швидкості, а лише утримуючи її.

Вони скотилися ще одним схилом — і тепер були поблизу скотобоєнь. Тут не було бруківки; багнюка, сніг і слиз розліталися бризками навколо, машина небезпечно хиталася й заносилася.

— На наступному повороті пригальмуй, — наказав Вербек, — Я зістрибну, а ти їдь далі. Якщо зможеш, тікай — повертайся в місто і збий їх зі сліду. Я не можу втратити ні хвилини — мушу дістатися до великої зали. Але не можу зробити це на машині — ми не відірвемось.

— Я можу підвезти вас ближче до зали, босе.

— Я не наважусь вийти там — вони можуть мене побачити. Але тут, де темно... На наступному повороті, Маггсе!

— Босе...

— Ось ми й на місці! Тікай, якщо зможеш, і якщо вдасться — приходь

I'll be all right!"

They made the turning, and Verbeck dropped off, and then Muggs opened her up again and dashed on along the muddy street, and behind him rushed the determined police in their two automobiles. They passed within forty feet of Roger Verbeck, who was inside a stockade, in close proximity to a hundred startled Texas steers.

Less than thirty minutes—and he was at the stockyards. There was not a second to waste. He could not glance at his watch to get the exact time without striking a match, and he did not dare do that because some watchman might see and apprehend him. He got out of the cattle pen and started running along the street in the dark, toward the nearest car line. Slush and mud splashed over his trousers, and he realized that he would not be the usual well-groomed Roger Verbeck society knew when he invaded the big hall.

He boarded a car, drew his overcoat close around him, and crouched in a corner. It seemed that the car stopped at every street, that it made wretched time. The blocks never before had seemed so long. Verbeck looked at his watch again, fearing he would be too late. He felt on the verge of screeching to the motorman to give the car greater speed.

Finally it was up in town, and Verbeck got off and rushed for the nearest taxicab stand. In an instant he was inside a machine, and a chauffeur was taking chances to earn the extra pay promised him if he reached the hall before midnight.

Verbeck took out a handkerchief and wiped off his pumps, and brushed mud and slush from the bottoms of his trousers as well as he could. He smoothed down his hair, and tried to regain his composure so that he would appear outwardly calm at least. He would have to enter the hall in a matter-of-fact way. An excited entrance would attract attention.

The cab stopped before one of the entrances of the hall. Verbeck glanced at his watch again—it was five minutes of twelve. As he sprang out he tossed the chauffeur a bill. He took a deep breath, threw back his shoulders,

до зали пізніше. Я впораюся!

Вони зробили поворот, і Вербек вистрибнув, а Маггс знову натиснув на газ і помчав далі брудною вулицею, за ним гналися поліцейські у двох автомобілях. Вони проїхали всього у дванадцяти метрах від Роджера Вербека, який уже був усередині загорожі, серед сотні сполоханих техаських биків.

Менш ніж тридцять хвилин — і він був на скотобійні. Не було ні секунди, яку можна було б згаяти. Вербек не міг поглянути на годинник, щоб дізнатися точний час, не запаливши сірник, а на це він не наважувався, бо якийсь сторож міг його побачити і затримати. Він вийшов із загону для худоби і почав бігти вулицею в темряві до найближчої зупинки трамвая. Бруд і сніг бризкали на штани чоловіка, і він усвідомив, що не буде тим звичним охайним Роджером Вербеком, якого знало суспільство, коли він увірветься до великого залу.

Він сів у трамвай, щільно закутався в пальто і примостився в кутку. Здавалося, що транспорт зупинявся на кожній вулиці, що він їхав дуже повільно. Жодного разу раніше квартали не здавалися йому такими протяжними. Вербек знову подивився на годинник, побоюючись, що запізниться. Він відчував, що ось-ось закричить на водія, щоб той прискорив рух.

Нарешті трамвай доїхав до центра міста, Вербек вийшов і побіг до найближчої стоянки таксі. За мить він уже сидів у машині, а шофер ризикував, щоб заробити обіцяну йому надбавку, якщо дістанеться до зали до півночі.

Вербек витяг носову хустинку, витер черевики, наскільки міг, очистив штани від бруду та снігу. Він пригладив волосся і спробував відновити самовладання, щоб принаймні зовні виглядати спокійним. Він мав увійти до зали з природною невимушеністю. Схвильована поява привернула би увагу.

Таксі зупинилося біля одного з входів до зали. Вербек знову поглянув на годинник — до дванадцятої залишалося п'ять хвилин. Вискакуючи з машини, він кинув водієві купюру. Вербек глибоко вдихнув,

handed his ticket to the man at the door, and stepped into the lobby with a smile on his face.

Three men were loitering in the southwest corner by the drinking fountain. Two more were approaching, and a woman was walking toward the fountain from the opposite direction. All the men wore bits of red ribbon on their coat lapels—the woman on her right shoulder.

And Verbeck saw something else, too—men who were scattered about in couples, each couple pretending to carry on an animated conversation, but watching the corner. They were detectives, several of whom Verbeck recognized.

He walked past the fountain swiftly and turned the corner. Faustina Wendell and her brother were approaching him side by side, each decorated with the red ribbon. In a moment they would be out where the detectives would see, if they had not been observed already. Verbeck had removed his hat and coat, and as he turned the corner he tossed them to a check boy. He almost ran forward to meet Faustina and Howard. He knew it lacked but a few seconds to midnight.

“Quick!” he whispered as he met them. “Don’t ask questions, but, for Heaven’s sake, do as I say! Take off that red ribbon—quick! Howard! Get back on the floor—anywhere to get out of sight. Faustina—come!”

Verbeck himself tore the ribbon from her shoulder as Howard removed his own. He pushed Howard ahead of him until he was on the dancing floor. He grasped Faustina about the waist—he waltzed her out into the crowd!

The hands of the clock pointed to midnight—and from the southwest corner of the lobby came sounds of a commotion as the detectives, obeying their orders, closed in on the Black Star’s crooks.

CHAPTER XIII—MUGGS—GREAT LITTLE MAN

Verbeck felt Faustina grow limp in his arms, and he waltzed her to a position near the wall and the door. Howard stepped over to them.

“You—you——” Faustina was trying to speak.

“Don’t say a word,” Verbeck whispered. “I understand everything. There

випрямив плечі, вручив квиток чоловікові біля дверей і з посмішкою на обличчі увійшов до вестибюля.

Троє чоловіків стояли в південно-західному кутку біля фонтану з питною водою. Ще двоє наближалися, а жінка йшла з протилежного боку. Усі чоловіки мали червоні стрічки на лацканах піджаків, а жінка — на правому плечі.

І Вербек помітив ще дещо — чоловіків, що стояли парами по залу, удаючи, ніби жваво розмовляють, але насправді спостерігали за кутом. Це були детективи, кількох з них Вербек упізнав.

Він швидко пройшов повз фонтан і повернув за ріг. Фаустина Венделл і її брат наближалися до нього пліч-о-пліч, обидва прикрашені червоною стрічкою. За мить вони мали опинитися там, де їх побачили б детективи, якщо вже не помітили. Вербек зняв капелюха й пальто, і, повернувши за ріг, кинув їх хлопчикові, що перевіряв квитки. Він майже побіг назустріч Фаустині та Говарду. Він знав, що до півночі залишалось всього кілька секунд.

— Швидко! — прошепотів він, зустрічаючи їх. — Не ставте питань, але заради Бога — робіть, як я кажу! Зніміть цю червону стрічку, хутко! Говарде! Повертайся на танцмайданчик — будь-куди, аби тільки зникнути з поля зору. Фаустино — ходімо!

Вербек сам зірвав стрічку з її плеча, поки Говард знімав свою. Він підштовхнув чоловіка вперед, доки той не опинився на танцмайданчику, схопив Фаустину за талію — і закружляв із нею у вальсі серед натовпу!

Стрілки годинника вказували рівно північ — і з південно-західного кута вестибюлю долинув гамір: детективи, виконуючи наказ, оточували спільників Темної Зірки.

РОЗДІЛ XIII — МАГГС — ВІДМІННИЙ МАЛЕНЬКИЙ ЧОЛОВІК

Вербек відчув, як Фаустина ослабла в його обіймах, і відвів її до стіни поруч із дверима. Говард підійшов до них.

— Ти... ти... — Фаустина намагалася промовити.

— Не кажи ні слова, — прошепотів Вербек. — Я все зрозумів. Вам

is no danger for you. I have destroyed all the notes you wrote and the check Howard gave.”

“But——”

“Thank Heaven I was in time! I almost failed to save you!”

“To save me——”

“Careful—whisper! Step closer, Howard. I, too, was almost caught in the Black Star’s trap. I discovered his hiding place and took him prisoner. I knew his gang would have to be caught if ever he was to be convicted, and so I tried to play a lone hand against him. Muggs warned me—he had a hunch, he said. While the Black Star was kept prisoner I played his part, issued orders, got all of the gang to be here to-night, then informed the police to take them in.”

“You——” Howard began.

“Careful—act naturally! I gave you and Faustina orders, too, not knowing. Then the Black Star told me what I had done, tried to get me to let him go free. And I rushed to that house where he had his headquarters and destroyed the letters and Howard’s check. Nobody knows you were involved except the Black Star and myself, and the Black Star cannot prove anything. And that Chicago partner of his, you may be sure, will remain away. You’ll never be bothered. I’ve saved you—but I had a narrow escape.”

“Oh, Roger!” Faustina whispered. “And—almost—I thought that you were the Black Star. I recognized the ring and your hand—and Howard watched that night and saw you go home at four o’clock in the mor——”

“I was afraid of that,” Verbeck said.

“I didn’t—really—mistrust you,” she said. “But it—it looked so peculiar. And so we came here to-night—but we talked it over first, and decided we’d not steal. I couldn’t do it, dear, and neither could Howard. And you must not blame Howard too much about that check. He was young, thoughtless—it has been a great lesson to him. They really stole the money from him, and he got it back from them. We intended going to the corner—at midnight—no matter what happened. We expected the worst—but we

нічого не загрожує. Я знищив усі нотатки, що ти писала, і чек, який дав Говард.

— Але...

— Слава Богу, я встиг! Я ледь не запізнився, щоб врятувати тебе!

— Щоб врятувати мене...

— Обережно, пошепки! Підійди ближче, Говард. Я теж ледь не потрапив у пастку Темної Зірки. Я знайшов його укриття і взяв його під арешт. Я знав, що його банда має бути спіймана, якщо колись його засудять, тому намагався діяти проти нього самотужки. Маггс мене попередив — він сказав, що має передчуття. Поки Темна Зірка був під вартою, я грав його роль, давав накази, зібрав усю банду тут сьогодні ввечері, а потім повідомив поліцію, щоб їх затримали.

— Ти... — почав Говард.

— Обережно, поведься природно! Я теж давав вам із Фаустиною накази, не підозрюючи нічого. Потім Темна Зірка розповів мені, що я зробив, і намагався змусити мене відпустити його. Я побіг до будинку, де він мав свою штаб-квартиру, і знищив листи та чек Говарда. Ніхто не знає, що ти був причетний до цього, крім Темної Зірки і мене, а він нічого не зможе довести. І його партнер з Чикаго, можеш бути впевнений, залишиться осторонь. Вас ніхто не турбуватиме. Я врятував вас, але сам ледь уникнув небезпеки.

— О, Роджере! — прошепотіла Фаустина. — І я ... майже... подумала, що ти — Темна Зірка. Я впізнала перстень і твою руку — а Говард того вечора спостерігав і бачив, як ти повертався додому о четвертій ранку...

— Я боявся цього, — сказав Вербек.

— Я не... справді... не підозрювала тебе, — промовила вона. — Але це... це виглядало так дивно. І тому ми прийшли сюди сьогодні ввечері... але спочатку обговорили все і вирішили, що не будемо красти. Я не могла цього зробити, любий, і Говард теж. І ти не повинен занадто звинувачувати Говарда за той чек. Він був молодий, необачний... це стало для нього великим уроком. Їм справді вдалося вкрасти гроші, а він повернув їх. Ми планували піти до кута у

couldn't steal.”

“My girl!” Verbeck breathed.

There was more commotion in the lobby. Some of the dancers were walking in that direction, and Verbeck led Faustina there, with Howard on her other side, in a manner as natural as possible.

The Black Star's men and the woman wore handcuffs. Detectives were taking jewels from them, gems they had stolen in the last hour or so. One of the men already was cursing the Black Star aloud, swearing that the Black Star had betrayed them and declaring he would tell everything he knew. Verbeck was thankful he had gone to the house and destroyed the letters.

“There were to be eight men and two women,” he heard a captain say. “We're one man and one woman shy.”

“I saw another woman with the red ribbon on,” spoke up one of the detectives. “Maybe I'd recognize her if I saw her again.”

“We'll have all the exits guarded, and you can look——”

Verbeck whirled to Faustina.

“We've got to get out of this quick!” he said. “That man may have seen you, may recognize you. If we get out now we are safe, for if he saw you on the street afterward in different clothes he'd never recognize you. And nobody would suspect Faustina Wendell. But right now it would be dangerous for him to see you.”

“What can we do?” Howard asked in sudden alarm.

“Quiet! Act naturally, for Heaven's sake. Come with me to the door. You came in the electric?”

“Yes,” Faustina said.

“Get all our things in the check room, Howard—as naturally as possible, remember—and meet us at the door——”

Already he was leading Faustina toward the nearest entrance. The captain of detectives was rushing there to go on guard immediately. Howard came from the check room, and Verbeck put Faustina's wrap over her shoulders.

“Wait a minute there!” It was the captain of detectives who called to them.

вестибюлі о півночі — незалежно від того, що станеться. Ми очікували найгіршого — але красти не могли.

— Моя дівчино! — видихнув Вербек.

У вестибюлі знову здійнявся шум. Дехто з танцюристів рухався в тому напрямку, і Вербек повів Фаустину туди, а Говард йшов з іншого боку, намагаючись виглядати якомога природніше.

Чоловіки і одна жінка Темної Зірки були в кайданах. Детективи вилучали у них коштовності, вкрадені за останню годину. Один із чоловіків уже голосно проклинав Темну Зірку, стверджуючи, що той їх зрадив, і обіцяючи розповісти все, що знає. Вербек був вдячний сам собі, що побував у будинку злодія та знищив листи.

— Тут мало бути вісім чоловіків і дві жінки, — почув він слова капітана. — Не вистачає одного чоловіка і однієї жінки.

— Я бачив ще одну жінку з червоною стрічкою, — заговорив один із детективів. — Можливо, я б упізнав її, якби знову побачив.

— Ми забезпечимо охорону всіх виходів, і ви можете роздивитися... Вербек обернувся до Фаустини.

— Нам треба швидко звідси вибратися! — сказав він. — Той чоловік міг бачити тебе, може впізнати. Якщо ми підемо зараз, ми в безпеці, бо якщо він згодом побачить тебе на вулиці в іншому вбранні, ніколи не впізнає. І ніхто не запідозрить Фаустину Венделл. Але зараз було б небезпечно, якби він тебе побачив.

— Що нам робити? — раптово занепокоївся Говард.

— Тихіше! Поводься природно, заради Бога. Йди зі мною до дверей. Ти приїхала на електромобілі?

— Так, — відповіла Фаустина.

— Забери наші речі з гардеробної, Говарде — якнайприродніше, пам'ятай — і зустрінь нас біля дверей...

Він уже вів Фаустину до найближчого виходу. Капітан детективів поспішав туди, щоб негайно зайняти місце на варті. Говард вийшов із гардеробної, і Вербек накинув Фаустині на плечі її палантин.

— Зачекайте хвилинку! — покликав їх капітан детективів. — Я хочу

“I want to see you before you go— Oh, ’tis you, Mr. Verbeck? You and your young lady and her brother? Go right along, sir. We’re trying to catch a crook or two—we want to watch all who leave. Sorry to have bothered you, sir—”

“That’s all right, captain,” Verbeck said. “I hope you catch your crooks.” He lifted his hat and led Faustina out into the corridor, Howard following. They went out into the softly falling snow and the blur of thousands of electric lights to safety.

They started toward the corner where the electric had been left. But before they reached it Verbeck halted in surprise, and with an exclamation of unbelief on his lips. Muggs was running toward him.

“May I speak to you a minute—boss?” he asked.

Wondering, Verbeck excused himself and stepped to one side.

“I’ve got the Black Star in the car across the street, where it’s dark,” Muggs said. “I gave him a crack on the head and threw him on the floor of the car and put a robe over him—but he’s liable to come to any time.”

“How—”

“For the love of Mike, boss, hand the devil over to the police and get rid of him. I’ve still got that hunch!”

Verbeck hurried back to the others.

“Get in the electric and wait for me at the corner,” he directed. “I’ll be only a minute or so.”

As they started on, Verbeck followed Muggs across the street. He knew exactly what he intended doing; there would not be any waste of time.

“We’ll act on that hunch of yours right now, Muggs,” he said. “Drive to the entrance of the hall.”

In a moment they were there. Verbeck went inside and called the captain of detectives to him.

“Bring a couple of your men and come out here,” he said. “I’ve got the Black Star for you. Yes—come along! I’m the man who caught him, captain, and did the telephoning to the chief.”

побачити вас, перш ніж ви підете... О, це ви, містере Вербек? Ви, ваша панночка і її брат? Проходьте, сер. Ми намагаємося зловити одного-двох злочинців — хочемо простежити за всіма, хто виходить. Вибачте, що потурбували вас, сер...

— Нічого, капітане, — сказав Вербек. — Сподіваюся, ви впіймаєте своїх злодіїв. Підійшовши до дверей, він зняв капелюх і вивів Фаустину в коридор; за ними ішов Говард. Вони вийшли на вулицю, де тихо падав сніг і мерехтіли тисячі електричних вогнів, та опинилися в безпеці.

Вони рушили до місця, де залишили автівку. Але перш ніж вони до неї дійшли, Вербек здивовано зупинився, вигукнувши з недовірою. Маггс біг до нього.

— Можна вас на хвилинку, босе? — запитав він.

Вербек, здивований, вибачився і відійшов убік.

— Я тримаю Чорну Зірку в машині через дорогу, де темно, — сказав Маггс. — Я вдарив його по голові, кинув на підлогу машини і накрив його мантиєю, але він може оговтатися в будь-яку хвилину.

— Як... —

— Заради Бога, босе, віддайте того диявола копам і позбудьтеся його. Я ж казав — у мене передчуття!

Вербек квалливо повернувся до інших.

— Сідайте у машину й чекайте мене на розі, — наказав він. — Я буду всього через хвилину-другу.

Коли вони рушили, Вербек перейшов через вулицю слідом за Маггсом. Він точно знав, що робитиме; часу на роздуми не було.

— Ми зараз же скористаємося твоєю інтуїцією, Маггсе, — сказав він.

— Під’їдь до входу в зал.

За мить вони були на місці. Вербек зайшов всередину і покликав до себе капітана детективів.

— Приведіть пару своїх людей і вийдіть сюди, — сказав він. — Я маю для вас Темну Зірку. Так — ходімо! Я той, хто його зловив, капітане, і я телефонував шефу.

The captain and two others followed Verbeck to the curb. The Black Star was groaning, but not yet conscious.

“Take him away,” Verbeck directed. “I’ve got to escort my fiancée home, and she’s waiting in a car at the corner. This is Muggs, my man. He’ll follow out to my fiancée’s home with the car, and I’ll drive right back in it to headquarters and tell you the story. Watch that man, captain—he’s a smooth customer. Muggs—you understand?”

“Yes, sir,” said Muggs.

He stepped aside with Verbeck as the officers carried the Black Star around the corner to a patrol wagon—the Black Star was wearing handcuffs.

“The police followed me back up in town,” Muggs explained. “I couldn’t get away by running, so I tricked ’em. I went to the union depot—time for a bunch of trains to be due, you see, and a big crowd there. I got a lead on ’em and whirled around the corner and stopped my car among a bunch of others—got out and was standing on the walk looking innocent and picking my teeth when the cops rushed by. They went on past the depot—supposed I had gone that way. Easy! Then I started up again to get back near the hall. Remember that dark space near the middle of the viaduct, where so many holdups come off? Just as I got there I saw Mr. Black Star sneaking along with a suit case in one hand. Stopped the car and smashed him on the head with a wrench before he knew it! Threw him in the car and covered him up—see? Easy!”

Verbeck’s hand gripped that of Muggs for an instant, and then he hurried to join Faustina and Howard.

“We’ve got the Black Star, too,” was all he said. “I’ll have to run back to police headquarters after I go home with you, and tell them all about it. And I’ll explain the entire thing to both of you to-morrow morning. I suppose you’ll kiss me now, Faustina, even if Howard is looking? You wouldn’t, you know, when you suspected me of being the Black Star.”

Although she was driving the car, Faustina ran the risk of collision by taking her eyes off the street long enough to do as Verbeck wished.

Then, satisfied, he settled back in the seat beside Howard.

Капітан і ще двоє пішли за Вербеком до узбіччя. Темна Зірка стогнав, але ще не прийшов до тями.

— Відведіть його, — наказав Вербек. — Мені треба відвезти наречену додому — вона чекає в машині на розі. Це Маггс, мій помічник. Він поїде за нами до будинку моєї нареченої, а я повернуся на машині до штабу і розповім вам історію. Стережіть того чоловіка, капітане — він хитрий. Маггсе — зрозумів?

— Так, сер, — відповів Маггс.

Він відійшов убік разом із Вербеком, а офіцери віднесли Темну Зірку за риг до патрульної машини — Темна Зірка був в наручниках.

— Поліція прослідкувала за мною до міста, — пояснив Маггс. — Я не міг втекти, тому обдурих їх. Я пішов до залізничного вокзалу — саме в той час, коли прибуває багато поїздів, і там великий натовп людей. Я випередив їх, повернув за риг і зупинив свою машину серед інших — вийшов і стояв на узбіччі, роблячи вигляд, що нічого не сталося, і чистив зуби, коли поліцейські пробігли повз. Вони проминули вокзал — думали, що я втік у тому напрямку. Легко! Потім я знову рушив, щоб повернутися до зали. Пам’ятаєте те темне місце посередині віадука, де відбувається так багато пограбувань? Як тільки я туди під’їхав, то побачив пана Темну Зірку, який підкрадався з валізою в руці. Я зупинив машину й одним ударом викрутки розсік йому голову, поки він не встиг зорієнтуватися! Кинув його в машину й накрив — бачите? Легко!

Вербек на мить стиснув руку Маггса, а потім поспішив до Фаустини та Говарда.

— Ми й Темну Зірку зловили, — це все, що він сказав. — Я мушу ще заїхати в поліцію після того, як відвезу вас додому, і розповісти їм усе. А завтра вранці поясню вам усе докладно. Певно, поцілуєш мене тепер, Фаустино, навіть якщо Говард дивиться? Та ж ти не поцілувала б, коли підозрювала мене в тому, що я Темна Зірка.

Хоча вона й була за кермом, Фаустина ризикнула відвести очі від дороги на мить і зробила так, як просив Вербек.

Задоволений, він вмоствився на сидінні поруч із Говардом.

“One thing,” he said, “I shall do. After this I’ll pay more attention to any hunch Muggs may get. Great little man—Muggs!”

CHAPTER XIV—UNEXPECTED NEWS

It was exactly one o’clock in the morning when Mr. Roger Verbeck clasped in his arms Miss Faustina Wendell—dainty, sweet, and twenty-four—and pressed upon her lips an ardent kiss.

“It is time for little girls to be in bed,” he said after the kiss. “We’ll talk it all over this evening.”

There was another kiss, and then Roger Verbeck followed Howard Wendell to the outer door, turned up the collar of his ulster, and hurried out into the blinding snowstorm to where Muggs awaited him.

Muggs sat behind the wheel of Roger Verbeck’s powerful roadster, his chin down in his coat collar, and allowed the soft snow to pile against the side of his head, meanwhile listening to the purring of the engine and living over again the events of the past two days. Muggs was a modest man, but even in his modesty he was forced to admit that he had something to do with the fact that the Black Star now was in the hands of the police.

“Dreaming, eh?” Verbeck demanded, stopping beside the roadster.

“Excuse me, boss. I didn’t think you’d be out so soon.”

“We’ve got to hustle down to police headquarters—remember that, Muggs. We must tell the chief and his boys what happened. All they know is that they have made some arrests on our information. Drive slowly.”

Muggs started the roadster and drove on. He stopped the machine in the blinding snow at a corner and squawked the horn. Reasonably sure at last that he could cross without maiming half a dozen pedestrians for life, he sent the roadster down a side street and stopped it before police headquarters.

“Get out, and come in, Muggs,” Verbeck directed. “You’re in on this. I hope we can keep away from the newspaper boys, or we’ll both have our pictures in the papers. Come along.”

— Одне я зроблю, — сказав він, — відтепер буду більше звертати увагу на будь-яке передчуття Маггса. Відмінний маленький чоловік — Маггс!

РОЗДІЛ XIV — НЕСПОДІВАНІ ВІСТІ

Була рівно перша година ночі, коли містер Роджер Вербек обійняв міс Фаустину Венделл — витончену, милу, двадцятичотирирічну — і палко поцілував її в губи.

— Маленьким дівчаткам пора спати, — сказав він після поцілунку. — Ми все обговоримо сьогодні ввечері.

Після чергового поцілунку Роджер Вербек пішов за Говардом Венделлом до зовнішніх дверей, підняв комір свого пальто і поспішив у сліпучу снігову бурю, де на нього чекав Маггс.

Маггс сидів за кермом потужного родстера Роджера Вербека, засунувши підборіддя в комір пальто, і дозволяв м’якому снігу накопичуватися біля його голови, слухаючи муркотіння двигуна і переживаючи знову події останніх двох днів. Маггс був скромною людиною, але навіть у своїй стриманості він був змушений визнати, що мав певне відношення до того, що «Темна зірка» тепер був у руках поліції.

— Мрієш? — запитав Вербек, зупиняючись біля родстера.

— Вибачте, босе. Я не думав, що ви так скоро вийдете.

— Нам треба терміново доїхати до управління поліції — пам’ятай, Маггсе. Треба розповісти шефу і його людям, як усе сталося. Вони знають лише те, що за нашою інформацією зроблено кілька арештів. Їдь повільно.

Маггс запустив двигун і рушив далі. Він зупинив машину серед сліпучого снігу на розі і посигналив. Переконавшись, що нарешті може переїхати, не покалічивши на все життя півдюжини пішоходів, він повернув на бічну вулицю і зупинився перед штабом поліції.

— Виходь і йди зі мною, Маггсе, — наказав Вербек. — Ти причетний до цього. Сподіваюся, уникнемо хлопців із газет, бо тоді вони знімуть наше фото. Ходімо.

They hurried across the walk, threw open the front door of headquarters, and entered. And just inside the door they stopped, confronted by a scene that was a commingling of confusion and hysteria.

Half a dozen detectives were scattered along one wall, looking as if they wished to be elsewhere. Three or four uniformed officers stood about nervously. A captain sat behind his desk and chewed savagely at his mustache. And up and down the center of the big room strode the chief of police, waving his arms and bellowing accusations and charges of cowardice and incompetence.

“Babies! Fools!” the chief was shouting. “I’ll have the shields off every one of you for this! Haven’t the newspapers been laughing at us enough? You’ll drive me to drink! I’ll hand my resignation to the mayor in the morning! I’ll—— How d’you do, Mr. Verbeck?”

“How do you do, chief?”

“Here’s the man who did it—Roger Verbeck! Because he got peeved at this Black Star he turns in and runs him down—what you boobs are supposed to get paid for doing! He takes chances—he and his chauffeur, or whatever he calls him—and he gets his man! Keeps the police out of it, and does it all by himself, just to show you up——”

“Scarcely for that reason, chief,” Roger put in.

“Don’t misunderstand me, Mr. Verbeck—I’m not belittling what you’ve done. I’m just showing these alleged sleuths that they are wanting in intelligence. Here’s a plain citizen gets peeved and goes out and rounds up a big crook—hands him over to you all done up in a bundle and handcuffed, watches while you throw him in the wagon, and then——”

The chief stopped a moment and gurgled in anger.

“And then, by Heaven, right at the door of headquarters, you let him escape!”

CHAPTER XV—THE CHALLENGE

Silence for a moment, save for Muggs’ single gurgle of disgust, and then:

“What’s that?” Roger Verbeck demanded, stepping forward and facing the

Вони поспішили через тротуар, відчинили вхідні двері штабу й увійшли. Ледве переступивши поріг, вони застигли — перед ними була картина суцільної плутанини й істерики.

Півдесятка детективів розкидані вздовж стіни виглядали так, ніби хотіли бути деінде. Троє чи четверо офіцерів у формі нервово стояли поруч. Капітан сидів за своїм столом і лютував, кусаючи вуса. А по центру великої кімнати ходив начальник поліції, розмахуючи руками і викрикуючи звинувачення та докори в боягузтві та некомпетентності.

— Діти! Ідіоти! — кричав шеф. — Я за це позбавлю кожного з вас жетонів! Хіба газети ще не достатньо нас висміяли? Ви змушуєте мене пити! Вранці я подам заяву про звільнення меру! Я... Як справи, містере Вербеку?

— Доброго здоров’я, шефе.

— Ось людина, що все зробила — Роджер Вербек! Бо він розсердився на цього Темну Зірку, тож він його переслідував і зловив — те, за що вам, тупицям, платять! Він і ризикує — він і його шофер, чи як його там — і ловить свого злочинця! Витискає поліцію з місця й робить усе сам, лише щоб показати вам вашу нікчемність...

— Лише через це, шефе? — встав Роджер.

— Не зрозумійте мене неправильно, пане Вербеку, — промовив шеф.

— Я не применшую того, що ви зробили. Я просто показую цим нібито детективам, що їм бракує розуму. Ось простий громадянин розсердився, вийшов і зловив великого злочинця — передав його вам усім, зв’язаного та у кайданках, спостерігає, як ви садите його у фургон, і тоді...

Шеф на мить зупинився й буркнув від злості.

— І тоді, хай йому грець, прямо під дверима управління, ви його відпускаєте!

РОЗДІЛ XV — ВИКЛИК

На мить запанувала тиша, за винятком єдиного бурчання від огиди з боку Маггса, а потім:

— Що? — запитав Роджер Вербек, роблячи крок уперед і дивлячись

chief.

“They let him escape, I’m telling you! How, in the name of all that’s human, they could do it is more than I can guess! Don’t ask me—ask some of these boobs! For months we’ve been crazy to get this Black Star—we have him handcuffed and in the wagon—and he escapes! He’s been gone an hour or more. He’s probably ransacked the mayor’s house and blown up the vault of the First National Bank in that time, just to show his anger at being pinched. Ah-h!”

The chief sputtered his wrath again.

“Out!” he cried to his men. “Out—every man of you! Some of you saw that crook’s face—though I doubt if you can tell me now whether he’s got one eye or two. Out, and get him! Don’t come back until you do! Get out of here—and I’ll break the man who dares to report no progress! Out, fools!”

Glad to escape their superior’s wrath, the detectives scattered, and the uniformed men ascended the stairs to the room used by the reserves, there to discuss the latest event in lowered voices, for the chief’s command did not apply to the “harness bulls.”

The chief beckoned Verbeck and Muggs to follow him into his private office.

“It’s enough to drive a man insane!” he exploded, reaching for his box of cigars and passing it around.

“How did it happen?” Verbeck asked.

“Don’t ask me! The wagon stopped before the jail door as usual. We had the eight crooks and this Black Star. As they started to get out, two of the crooks bumped my men aside, two more tripped at the end of the wagon, the female crooks of the gang pretended to faint, and the Black Star made a dash for the alley. One of the fools took a shot at him and smashed a fourth-story window across the street. He made a clean get-away with the bracelets on him! Think of it! Right here at headquarters! They thought he was knocked out——”

на шефа.

— Я кажу вам — вони дали йому втекти! Як, в ім’я всього людського, вони могли це зробити, геть не уявляю! Не питайте мене — запитайте цих дурнів! Ми місяцями божеволіли, щоб зловити цього Темну Зірку — ми заарештували його, скували наручниками і посадили в машину — а він втік! Зник вже більше години тому. За цей час він, мабуть, пограбував будинок мера і підірвав сховище Першого національного банку, щоб показати свою злість за те, що його затримали. А-а!»

Шеф знову буркнув від злості.

— Геть! — закричав він своїм підлеглим. — Геть — усі! Дехто з вас бачив обличчя того шахрая — хоча я сумніваюся, що ви можете сказати, чи має він одне око, чи два. Геть, ловіть його! Не повертайтеся, поки не зробите цього! Забирайтеся звідси — і я розірву того, хто наважиться повідомити про відсутність прогресу! Геть, дурні!

Раді втекти від гніву свого начальника, детективи розбіглися, а чоловіки в уніформі піднялися сходами до кімнати, яку використовували резервісти, щоб там тихими голосами обговорити останні події, адже наказ начальника не поширювався на «копів у формі».

Начальник покликав Вербека і Маггса слідувати за ним до його особистого кабінету.

— Це може довести людину до божевілля! — вибухнув він, простягаючи коробку з сигарами і пропонуючи її.

— Як це сталося? — запитав Вербек.

— Не питайте мене! Фургон зупинився перед дверима в’язниці, як завжди. У нас були вісім злочинців і ця Темна Зірка. Коли вони почали виходити, двоє злочинців відштовхнули моїх людей, ще двоє спіткнулися біля кінця фургона, жінки з банди прикинулися непритомними, а Темна Зірка кинувся до провулку. Один із дурнів вистрілив у нього і розбив вікно на четвертому поверсі навпроти. Він втік, незважаючи на наручники! Уявіть собі! Прямо тут, у штабі! Вони думали, що він непритомний...

“Probably he was shamming,” Verbeck observed in an emotionless voice. “You’d think anybody’d watch out for that—but not these fine detectives of mine! And every newspaper in town knows we had our hands on the Black Star and let him go. They’ve been pestering the life out of me, and I tipped off the capture as soon as my men telephoned from the Charity Ball, where you handed the crook over, thinking the department would get a little credit. And now they’ll be worse on me than before. I’ll resign! I’m done! But I’ll break some of ’em first——”

“Your men are after him, aren’t they?” Verbeck interrupted.

“Yes—they’re after him. They’ve been after him for four months, and a lot of good it has done. You tell me your story, Verbeck; there are some things I don’t know.”

Speaking quickly, Verbeck did as he had been requested, telling the chief of his discovery of the Black Star, and of how he had played master criminal for a day in an effort to corral the band. He explained how the Black Star had an organization that gathered information for him and another that committed the crimes. When he had finished the chief chewed at his cigar and smote the desk with a palm.

“Great scheme!” he exclaimed. “Got an organization that reaches into every corner, eh? No wonder we had a time trying to get a line on him! Oh, he’s a master crook all right! Great Scott! Maybe some of his men are right here in headquarters!”

“It is possible,” Verbeck said.

“Well, his perfect plans are spoiled now, at any rate. And half a dozen of my men have seen his face—besides you and this man Muggs of yours. So I suppose he’ll make a break and get away; he’ll be afraid to work here any more. We’ll send his eight crooks over the road, but not the Black Star, eh? That’ll be one nice stain on my department! But, thank Heaven, his work is done in this town!”

Suddenly the chief sat forward and regarded Verbeck gravely.

“See here!” he exclaimed. “There may be considerable danger for you.

— Мабуть, він прикидався, — холодно зауважив Вербек.

— Можна було подумати, що хтось буде пильнувати за ним— але не ці чудові мої детективи! І кожна газета в місті знає, що Темна Зірка потрапив до нас у руки, але ми його відпустили. Вони мене до смерті дошкуляють, і я повідомив про затримання, як тільки мої люди зателефонували з Благодійного балу, де ви передали злочинця, думаючи, що відділ отримає трохи похвали. А тепер вони ставитимуться до мене ще гірше, ніж раніше. Я піду у відставку! Зі мною покінчено! Але спочатку я декого з них знищу...

— Ваші люди його шукають, чи не так? — перебив Вербек.

— Так, вони його переслідують. Вистежують його вже чотири місяці, і це принесло чимало користі. Розкажіть мені свою історію, Вербеку, є деякі речі, про які я не знаю.

Вербек швидко виклав усе, як просили: про виявлення Темної Зірки, як він грав роль головного злочинця, щоб загнати банду в пастку. Він пояснив, що у Темної Зірки була організація, яка збирала для нього інформацію, і ще одна, що здійснювала злочини. Коли він закінчив, шеф прикусив сигару і вдарив долонею по столу.

— Блискуча схема! — вигукнув шеф. — Організація діє у кожному закутку, га? Нічого дивного, що нам довелося попотіти, щоб дістати його! О, він справжній майстер-зłodій! Господи! Може, деякі його люди саме тут, у штабі!

— Можливо, — відповів Вербек.

— Ну що ж, принаймні його ідеальні плани тепер зіпсовано. І півдесятка моїх людей бачили його обличчя — окрім вас і вашого хлопця Маггса. Тож, гадаю, він зробить ривок і зникне; бо працювати тут йому буде страшно. Ми відправимо його вісьмох шахраїв за ґрати, але не Темну Зірку, га? Оце буде пляма на моєму відділі! Але, дякувати Богу, його робота в цьому місті закінчена!

Раптом шеф нахилився вперед і подивився на Вербека з серйозним виразом обличчя.

— Послухайте! — вигукнув він. Вам може загрозувати серйозна

Even if the Black Star beats it, and his plans are smashed and his organization scattered, some of his friends may take it out on you for getting hands on him and spoiling their game. You may be a marked man. Better let me send a couple of good men up to that bachelor apartment of yours. And you'd better stay, close around home for a few days, until we know how things are going to be."

"Pardon me," said Verbeck, "but from what you have told me to-night I scarcely think a couple of your men would be of much value. I'd rather rely on myself and Muggs."

"Rubbing it in, eh? I don't blame you! But you can have the men if you want them."

"No, thanks, chief. I'll go along home now and get some sleep. Here's hoping you catch your man. He didn't have much of a start, and he had handcuffs on his wrists—but he's a slippery customer. My man can testify to that. He slipped away from him once, and left a bump on his head when he did it."

"Better let me send up those men, Mr. Verbeck, even if they are pretty much worthless. We don't want to have you found knifed in bed some morning."

"I'm not afraid of any of the gang, chief, and the Black Star can't organize again and issue orders until he has a new headquarters. And, remember, I've talked to the Black Star. He isn't the sort of man who kills."

"No?"

"No; he's the sort that takes a pride in being a master criminal who uses brains instead of violence in pulling jobs no other man would approach and in doing them in a neat manner. Did he ever leave a mussed-up safe behind?"

"He generally unlocks 'em, takes what he wants, puts one of his blamed black stars in 'em, and locks 'em again—cuss him!"

"There you have his character, chief. Good night!"

Verbeck and Muggs made their exit in dignified and proper manner, and

небезпека. Навіть якщо Темна Зірка втече, а його плани будуть зруйновані і його організація розпадеться, деякі з його друзів можуть помститися вам за те, що ви його схопили і зіпсували їхню гру. Ви можете стати мішенню. Краще дозвольте мені відправити кількох хороших хлопців до вашої холостяцької квартири. А вам варто залишатися вдома кілька днів, поки ми не дізнаємося, як будуть розвиватися події.

— Вибачте, — сказав Вербек, — але з того, що ви мені сьогодні розповіли, я сумніваюся, що кілька ваших людей багато б змінили. Я краще покладуся на себе й Маггса.

— Добиваєте мене, еге ж? Я вас не звинувачую! Але якщо хочете — люди будуть.

— Ні, дякую, шефе. Я піду додому й трохи посплю. Сподіваюсь, ви спіймаєте свого злодія. Він не так давно втік, та ще й у кайданках — але він слизький тип. Мій напарник може це підтвердити. Він одного разу вислизнув від нього і залишив йому гулю на голові.

— Краще дозвольте мені надіслати тих людей, пане Вербек, хоч вони й недужі. Ми не хочемо, щоб одного ранку вас знайшли зарізаним у ліжку.

— Я не боюсь тієї банди, шефе, а Темна Зірка не зможе знову організуватися й віддавати накази, поки в нього не буде нової штаб-квартири. І, пам'ятайте, я говорив із Темною Зіркою. Він не той тип, що вбиває.

— Не такий?

— Ні; це людина, яка пишається тим, що він майстер-злодій, який використовує голову замість насильства для здійснення дій, на які ніхто інший не наважиться, і робить їх бездоганно. Чи залишав він коли-небудь після себе перевернутий сейф?

— Зазвичай він їх відкриває, бере те, що потрібно, кладе туди одну зі своїх клятих чорних зірок і знову зачинає — хай йому грець!

— Ось вам і його характер, шефе. Надобраніч!

Вербек і Маггс вийшли з гідністю і витримано, і не розмовляли, поки

they did not speak until they were in the roadster and a block from police headquarters, on their way home. Then Muggs broke the silence in characteristic fashion.

“Whaddaya know about that!” he exclaimed in great disgust.

“The Black Star is a clever man, Muggs.”

“His pals helped that get-away.”

“Certainly—thinking that, with the Black Star at liberty, the organization will come to their rescue in some manner.”

“I noticed you swallowed that bunk the chief handed out about this Black Star making a break for other parts, now that he has been seen by a few cops.”

“You think I swallowed it, Muggs?”

“I was hopin’ you didn’t.”

“Well, I didn’t, Muggs. I boasted I could capture the Black Star, and he’s just the sort of man to try to show me I cannot. I wouldn’t be the least bit surprised if he remained in the city for the purpose of making a laughingstock of me.”

“That’s the way I’m looking at it, boss.”

“I fancy we’ll hear from him in a few days, Muggs.”

They put the roadster in the garage at the rear of the bachelor-apartment house, and then ascended to Verbeck’s apartment. Muggs snapped on the lights in the library, while Verbeck threw off hat and overcoat and gloves and reached for his favorite pipe. He glanced at the clock on the desk—it was within a few minutes of four in the morning.

He gave an exclamation, took a quick step forward, and looked at the face of the clock again.

On the glass, directly over the figure IX, *had been pasted a tiny black star!*

“That wasn’t there when I dressed last evening,” Verbeck mused. “So he’s been here since he escaped the police, eh? That is pretty swift work!”

Muggs hurried in from the bedroom.

“Boss! Look!” he cried. “This was pinned on your pillow!”

He extended an envelope. A black star was pasted on it. The letter was

не сіли в родстер і не віддалилися на квартал від поліцейського управління, прямуючи додому. Тоді Маггс порушив мовчання у властивій йому манері.

— Та ти глянь на це! — вигукнув він із великою відразою.

— Темна Зірка людина хитра, Маггсе.

— Його колеги допомогли йому втекти.

— Звісно — вони думають, що, поки Темна Зірка на волі, організація якось виручить їх.

— Я зауважив, що ви повірили у ту нісенітницю, яку розповів шеф про те, що тепер Темна Зірка зникне в інші краї, бо його бачили кілька копів.

— Ти думаєш, я це проковтнув, Маггсе?

— Я сподівався, що ні.

— Так от, я в це не повірив, Маггсе. Я хвалився, що зможу зловити Темну Зірку, а він саме та людина, яка спробує довести, що я не можу. Я б зовсім не здивувався, якби він залишився в місті, щоб зробити з мене посміховисько.

— Саме так я і думаю, — мовив Маггс.

— Гадаю, ми отримаємо від нього звістку за кілька днів, Маггсе.

Вони поставили родстер у гаражі позаду холостяцького будинку, а потім піднялися до квартири Вербека. Маггс увімкнув світло в бібліотеці, а Вербек скинув капелюх, пальто і рукавички та дістав свою улюблену люльку. Він поглянув на годинник на столі — була майже четверта ранку.

Чоловік вигукнув, зробив крок уперед і ще раз поглянув на циферблат.

На склі, прямо над цифрою IX, була приклеєна крихітна чорна зірка!

— Вчора ввечері, коли я одягався, її ще не було, — задумливо промовив Вербек. — То він тут був з того часу, як втік від поліції, еге ж? Це досить спритна робота!

Маггс поспішив зі спальні.

— Босе! Дивіться! — закричав він. — Це було приколото до подушки! Він простягнув конверт. На ньому була приклеєна чорна зірка. Лист

addressed to Roger Verbeck.

“Swift work!” Roger exclaimed again.

“Boss, my hunch is workin’ yet! Telephone the chief to send up them men—let him send twenty of em!”

“One moment, Muggs! Your solicitude for my welfare is overwhelming—but suppose we read this entertaining epistle before making a move. Perhaps I’ll want to fight this out alone.”

He ripped the envelope open, took out a sheet of paper, unfolded it, and read:

MR. ROGER VERBECK: You almost had me, but at the supreme moment I escaped. You have seen me; so have police officers and eight of my band who never saw me before. You have discovered some things concerning me, but what you have found out is as nothing when compared to what you do not know. This little incident has served to put an edge on my wit. You boasted you could catch me—do it! And the next time hang on to me until I am behind the bars—and even then I’ll triumph. I laugh at you and your efforts, as I laugh at the police. I am not going to run away! I’ll even keep you informed of my movements—and then you cannot get me. And, for the trouble you and your man have caused me, I am going to get you, Roger Verbeck, and get you good! I do not contemplate violence on your person—that would be the resort of an ordinary thug. But I’ll hurt you, Roger Verbeck, in a thousand ways, break you down, ruin you, make you a joke, until you’ll curse the day you first heard of the Black Star. It’s a fight to a finish between us. Every place you turn you’ll be reminded of me and my purpose.

Sleep well to-night, and in security, for you’ll need the rest. The moment you awake the fight is on. And I’ll know when you awake. I’ll know every move you make, and I’ll almost know every thought in your head—you poor fool!

*****

Roger Verbeck took the most of that epistle as a matter of course, but his

було адресовано Роджеру Вербеку.

— Спритна робота! — ще раз вигукнув Роджер.

— Босе, моє передчуття ще працює! — радів Магс. — Подзвоніть шефу, щоб послав тих людей — хай пришле двадцятьох!

— Хвилинку, Магсе! Твоя турбота про моє благополуччя приголомшує — але гадаю, варто прочитати цей цікавий лист, перш ніж щось робити. Можливо, я захочу розібратися з цим самостійно.

Він розірвав конверт, дістав аркуш паперу, розгорнув його і прочитав:

ПАНУ РОДЖЕРУ ВЕРБЕКУ: Ви ледь не спіймали мене, але в останній момент я вислизнув. Ви бачили мене; бачили мене й поліцейські, і вісім моїх людей, що раніше мене не бачили. Ви дізналися дещо про мене, але те, що ви знаєте — ніщо в порівнянні з тим, чого ви не знаєте. Ця невелика пригода загострила мій розум. Ви хвалилися, що зможете мене спіймати — зробіть це! А наступного разу утримуйте мене, поки я не опинюся за ґратами — і навіть тоді я буду переможцем. Я сміюся над вами і вашими зусиллями, як сміюся над поліцією. Я не збираюся тікати! Я навіть буду інформувати вас про свої пересування — і тоді ви не зможете мене спіймати. А за ті неприємності, які ви з вашим підлеглим заподіяли мені, я дістану вас, Роджере Вербек, і дістану як слід! Я не планую вдаватися до насильства проти вашої особи — це було б гідно звичайного бандита. Але я завдам вам болю, Роджере Вербеку, тисячею способів: зламаю вас, зруйную, зроблю з вас посміховисько, доки ви не проклянете день, коли вперше почули про Темну Зірку. Між нами — бій до кінця. Кожного разу, куди б ви не повернулися, вам нагадуватимуть про мене й мою мету.

Спіть спокійно цієї ночі, бо вам знадобиться відпочинок. Як тільки ви прокинетеся, боротьба почнеться. І я буду знати, коли ви прокинетеся. Я буду знати кожен ваш рух і майже кожен вашу думку — бідний дурню!

*****

Роджер Вербек сприйняв більшу частину цього листа як належне, але

eyes narrowed to two tiny slits when he read that “poor fool,” and his lips set in a straight line. That “poor fool” stung Roger Verbeck almost as much as the unpardonable phrase would have stung him.

He handed the Black Star’s letter to the waiting Muggs.

“We’ve fought some pretty good battles, Muggs, but nothing to what this is going to be,” he said. “On your toes, Muggs! Forget that hunch of yours! We don’t quit until I stand in court and hear a judge sentence the Black Star for his crimes, until I watch him pass in through the doors of a State prison. Think what he’s done, Muggs—of the decent persons he’s forced into his gang! This is going to be the hardest fight of our lives.”

“My coat’s off, boss, and my sleeves rolled up!”

“Good! We’ll fight alone, if we can. There is no one we can trust. Police officers, persons we meet every day, our acquaintances, even our friends, may be in his organization—and he’ll soon get it working again. But we can trust each other, Muggs.”

“You said something there, boss! You bet we can!”

Його очі звузилися до двох маленьких щілин, коли він прочитав «бідний дурню», а губи стиснулися в пряму лінію. Цей вираз вразив Роджера Вербека майже так само боляче, як непростачна фраза.

Він передав лист Темної Зірки Маггсу, який чекав на нього.

— Ми мали кілька добрих сутичок, Маггсе, але нічого не порівняти з тим, що нас чекає, — сказав він. — Будь наготові, Маггсе! Забудь про те своє передчуття! Ми не зупинимося, поки я не стоятиму в суді й не почую, як суддя засудить Темну Зірку за його злочини, поки не побачу, як він заходить у двері державної в’язниці. Подумай, що він зробив, Маггсе — які порядні люди були змушені стати членами його банди! Це буде найважча боротьба в нашому житті».

— Я вже зняв пальто, босе, і рукави закатані! — відгукнувся Маггс.

— Добре! Ми битимемось удвох, якщо зможемо. Нам нікому довіряти. Поліцейські, люди, яких ми зустрічаємо щодня, наші знайомі, навіть наші друзі можуть бути в його організації — і він скоро знову запустить її в роботу. Але ми можемо довіряти один одному, Маггсе.

— Ви правильно сказали, босе! Звичайно, ми можемо!

Chapter 2. Genre-specific vocabulary in *The Black Star: A Detective Story* and its rendering in Ukrainian translation

2.1. Biographical and literary context of Johnston McCulley and *The Black Star*

John William Johnston McCulley (February 2, 1883 – November 23, 1958) was an American writer who worked in many genres and had a strong influence on popular fiction. He was born in Ottawa, Illinois, and grew up in the small town of Chillicothe. Before he became a well-known pulp author, he worked as a police reporter for *The Police Gazette*. This job gave him direct knowledge of criminal investigations, courtroom language, and police work – all of which later appeared in his stories (Steele, 2004, p. 12).

During the First World War, McCulley served as an Army public affairs officer. This experience helped him learn to write quickly and clearly for large audiences. After the war, he moved to Southern California, which became the setting for many of his stories. Over his lifetime he published hundreds of short stories, more than fifty novels, and many film and television scripts (Sampson, 1991, p. 184).

Today McCulley is best known as the creator of Zorro, a masked hero who first appeared in the five-part serial called *The Curse of Capistrano*, published in *All-Story Weekly* starting on August 9, 1919 (Steele, 2004, p. 14). However, Zorro was not his first recurring character. That role belongs to the Black Star – a criminal mastermind who appeared in *Street and Smith's Detective Story Magazine* three years earlier, on March 5, 1916, in a story called *Rogue for a Day* (McCulley, 1916). *The Black Star* was therefore McCulley's first experiment with a serial character, and this format would shape much of his later career.

The Black Star was designed as a gentleman criminal - a mastermind who plans and carries out robberies but refuses to let his gang kill anyone, including his enemies. This moral rule was unusual for the time and made the character interesting. Readers could enjoy his cleverness without fully seeing him as a villain (Sampson, 1991, p. 186). The series also featured what pulp historian Robert Sampson calls a master and man structure, where the criminal is opposed by Roger Verbeck, a wealthy bachelor who takes on the case as a personal challenge, and his loyal companion Muggs, a small but tough former criminal. Sampson notes that this pairing became a template McCulley used again and again in his later work (Sampson, 1991, p. 187).

The Black Star's appearance was also very distinctive. He wore a black sackcloth hood with a black star on it, and a mask underneath. This kind of visual identity would later appear in many of McCulley's other characters, such as the Green Ghost, the Thunderbolt, and the Bat. It also connects to the wider cultural interest in masked heroes that eventually led to the creation of comic book superheroes. Several writers have pointed out that McCulley's characters, especially Zorro, were direct inspirations for figures like Batman (Steele, 2004, p. 45).

The Black Star stories were published in *Detective Story Magazine*, a publication launched by *Street and Smith* in 1915 that became one of the most popular genre pulp magazines of its time. New stories came out regularly through 1921, with one more in 1928 and a final serial in 1930. Because the stories were popular with readers, the *Street and Smith* book imprint *Chelsea House* later reprinted several of them in three hardback volumes: *The Black Star*, *Black Star's Campaign*, and *Black Star's Return*. This was significant because most pulp stories were never reprinted - the Chelsea House editions showed that the character had real and lasting popularity (Sampson, 1991, p. 189).

The book known as *The Black Star: A Detective Story* is a collected version of episodes from the magazine serial. The text is now in the public domain and can be read for free on Project Gutenberg. The plot follows a repeated cycle, where Roger Verbeck tries to catch or infiltrate the Black Star's gang, gets captured, escapes, and manages to stop the villain's plan – but the Black Star always escapes at the end so the story can continue in the next installment (Sampson, 1991, p. 190). As one major study of series characters in pulp magazines states, *The Black Star* stories

were very popular with the readership of *Detective Story Magazine* (Sampson, 1991, p. 188), and the character is now seen as a key link between the detective heroes of the nineteenth century and the masked figures of mid-twentieth-century comics and film.

2.2. Stylistic and lexical features of the source text

The Black Star: A Detective Story is a typical example of early American pulp detective fiction. This means it combines crime fiction with fast-paced action and adventure and is different from two other well-known types of detective stories. The first is the classical "whodunit," where the detective solves a mystery step by step through logical thinking - the hero figures out who did it, and the answer is revealed at the end. The second is the hard-boiled mode, which appeared in the United States in the late 1920s and is known for its dark tone, moral ambiguity, and very colloquial language (Scaggs, 2005, p. 84). The text under analysis belongs to an earlier format – the adventure-detective story – where the main plot is a physical chase between a wealthy hero and a criminal mastermind. This type of story has its own typical vocabulary, stylistic features and narrative patterns, all of which are analyzed in this section.

Scholars who study crime fiction point out that language and genre in detective stories are closely connected. As Scaggs puts it, in early detective and adventure fiction "the criminal and the detective are defined primarily by their social function rather than their individual psychology" (Scaggs, 2005, p. 42). In practice, this means the author does not spend much time describing what characters are like as people. Instead, he uses words that immediately show what role they play: crook, detective, cop, gang. These words repeat throughout the text and act as labels that tell the reader what side each character is on. *The Routledge Companion to Crime Fiction* (2020) also notes that the specific sub-genre of a text shapes what vocabulary it uses and that action-driven crime fiction tends to use more words that name agents and roles than words that describe psychology or inner states (Allan et al., 2020, p. 9).

Another feature typical for this genre is the way different characters speak. The narration stays in a neutral, clear style, but the dialogue changes depending on who is talking. Characters with a higher social status, like Verbeck, speak in full, grammatically correct sentences and occasionally use slightly more formal language. Characters like Muggs, who comes from a lower social background, use slang, short exclamations, and informal address. Gregoriou describes this kind of difference as a key stylistic feature of crime fiction – the language a character uses signals who they are and where they stand in the social world of the story (Gregoriou, 2017, p. 38). *The Linguistics of Crime* (2022) makes a similar point, noting that in detective fiction "the way characters speak consistently encodes their social position, moral status, and relationship to the law" (Douthwaite and Tabbert, 2022, p. 4). This contrast between Verbeck's and Muggs's speech is one of the most consistent stylistic features of the translated chapters and one of the most recognizable markers of the genre.

Baker's concept of register is also useful when analyzing the vocabulary of the text. Register is a variety of language shaped by three things: what the text is about (field), who is talking to whom and what their relationship is (tenor), and what form the communication takes (mode) (Baker, 2018, p. 97). In *The Black Star*, the field is crime and pursuit, the tenor shifts between formal and very informal depending on who is speaking and in what situation and the mode is popular serial fiction aimed at a mass audience. These three factors together explain why the text mixes formal legal terms like "prosecuting attorney" with street-level slang like "cops" or "boobs" in the same pages - both types of vocabulary belong to the same text but to different register levels within it.

The vocabulary sample for this study contains 165 unique items with 422 total occurrences across six categories. The largest group is law enforcement agents and equipment with 131 occurrences, which on its own accounts for 31% of all genre vocabulary in the text. The second largest is the combined category of pursuit and evasion vocabulary, action verbs and slang with 191 occurrences – together these two groups make up more than three quarters of the entire sample.

Criminal agents and social roles account for 49 occurrences, law enforcement actions for 44, legal and judicial vocabulary for 32 and criminal actions for 32. This distribution tells us what the text is actually about at the level of vocabulary: it is not a story about committing crimes (criminal actions are the smallest category) or about legal consequences (legal vocabulary is also low). It is a story where one side runs, the other chases, and the machinery of the law is always in the background. Every category in the sample points toward this central dynamic.

One useful way to understand the vocabulary of *The Black Star* is to compare it with the typical vocabulary patterns of other detective fiction sub-genres. In the classical detective story, the dominant vocabulary categories are investigative and analytical: *clue, suspect, motive, alibi, deduction, evidence, red herring*. The detective figure moves the story forward by using logic and reasoning and the vocabulary reflects this – it is precise and focused on finding facts. In the hard-boiled mode, the dominant vocabulary is colloquial and often cynical: *dame, racket, shakedown, stiff, crooked, muscle*. *The Black Star* does not fit into either of these categories. Its investigative vocabulary is minimal – *evidence* appears only twice, and there is no deduction or reasoning vocabulary at all. There is some slang in the text, but it is not the main feature, and the language is not as dark or cynical as in hard-boiled fiction. Instead, the text is built around a third kind of vocabulary: one that names agents and sides (*crook, gang, detective, officer*) and describes physical action and movement (*rush, spring, escape, pursuit*). This kind of vocabulary is typical for the adventure-detective genre and makes the text read more like an action story than a mystery or a character-driven narrative.

If we group the genre vocabulary by shared meaning rather than by grammatical category, two main word groups stand out in the text. The first can be called the hunting-and-prey group: *quarry, trap, pursue, chase, escape, dodge, get-away, hiding place, slippery customer*. These words describe a situation where one side hunts and the other runs – but the interesting thing is that the roles in this text keep changing. In some scenes Verbeck is the one chasing, and the Black Star is the one being hunted. In others, the police are after Verbeck. Because the same words are used for both sides of the chase, the text feels less like a moral story about good and evil and more like a story about the act of pursuit itself. The second group is authority vocabulary: *police, chief, captain, officer, headquarters, orders, arrest, search*. Even in scenes where no police officer actually appears, these words keep coming up and remind the reader that the law is always nearby. Together, these two-word groups create the tension that runs through the whole excerpt – one side always trying to get away, the other always closing in.

The sixth category in the sample groups together pursuit vocabulary, action verbs, and criminal slang. Escape and escaped appear 15 times combined – more than any other word in the excerpt except police. This makes sense given the structure of Chapters XI and XII, where almost every scene involves either running from someone or chasing someone. Other words in this group include *dodge* and *dodging* (3 times), *get-away* (2), *narrow escape* (1), and *trap* (1). The action verbs are what give the text its fast pace: *rushed* (9), *sprang* (6), *dashed* (5), *slipped* (4), *whirled* (4), *skidded* (3), *crept* (2), *staggered* (2), *lurched* (2), *darted* (1). These are all short, physical words that describe movement in one quick step. “*He whirled to face Muggs*” (McCulley, 1921) does exactly the same job as “*He quickly turned around to look at Muggs*”, but in one word instead of six – which keeps the action moving fast. In the slang group, *boss* appears 26 times, always used by Muggs when talking to Verbeck – it marks the gap between them in terms of social position and becomes a kind of signature for Muggs’s character. *Hunch* appears 9 times and works as a plot device – Muggs keeps saying he has a hunch, and it turns out to be right. Other slang includes *clew* (old spelling of clue), *harness bulls* (uniformed police), *send over the road* (to imprison), *boobs* (what the police chief calls his own officers when he is angry) and *swallowed that bunk* (believed something that was not true).

In total, genre vocabulary makes up about 4.05% of all words in the original text – or about 4 genre-specific words in every 100 words. This is enough to keep the crime fiction atmosphere clear throughout the text, but not so much that a general reader would have trouble following it. The largest category by far is law enforcement agents and equipment (131 occurrences), while

criminal actions is the smallest (32 occurrences). Gregoriou notes that this focus on pursuit and capture rather than on investigation is typical for action-driven crime fiction (Gregoriou, 2017, p. 42) and Sampson points out that in pulp serials, the repeating cycle of escape and recapture was a deliberate formula designed to keep readers buying the next issue (Sampson, 1991, p. 187).

There is also something worth noticing about how the vocabulary illustrates the moral side of the story. Words that name criminal characters (49 occurrences) and words that name law enforcement agents (131 occurrences) together make up 180 of the 422 genre items, which means 43% of all genre vocabulary is simply about labeling which side each character is on. This fits with what Scaggs says about early crime fiction: the reader always knows who is good and who is bad and the vocabulary is one of the main tools that keeps this clear (Scaggs, 2005, p. 42). In *The Black Star*, crook is always crook and detective is always detective. Unlike later hard-boiled fiction, where the detective and the criminal sometimes use the same methods and even the same language.

It is also worth thinking about the context in which this text was originally published. *The Black Star* first appeared in *Detective Story Magazine* in 1916, which was aimed at a working-class audience that read for entertainment, quickly, on cheap paper. The vocabulary choices make sense in this context. There are no long descriptions, no complicated sentences, and no words that would slow a reader down. Every word does something specific. It either moves the action forward, tells the reader who someone is, or sets the atmosphere. This kind of writing, where nothing is wasted, is one of the main features of pulp fiction style and is probably why the text still feels easy to read today.

Another thing worth noting is that the genre vocabulary does not appear evenly throughout the text – it clusters in specific types of scenes. Law enforcement vocabulary is most concentrated in the scenes where Verbeck and Muggs are trying to escape the police. Slang is most common in Muggs's dialogue, especially when he is talking to the Black Star or on the phone with the police chief. Action verbs pile up in chase scenes and moments of physical confrontation. This pattern – where each type of scene brings its own type of vocabulary – is a consistent feature of the text and something a translator has to think about carefully, because changing the vocabulary in one type of scene can affect the feel of the whole chapter.

At the level of sentences, McCulley also has a clear pattern in action scenes. He tends to use short, simple statements that describe one thing and stop. A good example is: *The police were surrounding the house!* (McCulley, 1921) – five words, an exclamation mark, end of chapter. This kind of sharp ending creates tension and pushes the reader forward. In longer sections, these short sentences alternate with slightly longer ones that give just enough detail: *He turned the machine to the curb a block away from the house, sprang out, and rushed across vacant lots toward his goal* (McCulley, 1921). The rhythm shifts but the forward movement never stops. This mix of short and slightly longer sentences, always built around a physical verb, is one of the most recognizable features of early pulp writing.

The text also makes very purposeful use of repetition. Words like *police*, *escape*, and *boss* are not just common in the text – they also tend to appear in the same place in the sentence, again and again. Police is almost always the subject of an action: *The police were surrounding the house* (McCulley, 1921), *Behind came the two police automobiles* (McCulley, 1921), *The police had acted promptly* (McCulley, 1921). This repetition makes the police feel like one solid, unstoppable force rather than a group of individual people. Escape works the same way – it almost always appears in sentences about what Verbeck has to do next, which keeps a constant sense of urgency going. Repeating key words in the same position throughout the text is a technique that works at the level of grammar, not just vocabulary, and it reinforces the genre atmosphere in a way that is easy to miss if you are only looking at individual words.

The readability of the source text is high, as it does not contain vocabulary or structures that would require specialist knowledge of English. The average sentence is 15.4 words long, which is a comfortable length. There is no vocabulary from law, medicine, or science that would need specialist knowledge to understand. Most of the crime and police words are familiar from

films and popular culture. When a harder or more old-fashioned word appears, McCulley almost always puts it in a sentence where the meaning is clear without knowing the word itself. Prosecuting attorney appears in: *The prosecuting attorney won't consider her innocent when he reads those notes* (McCulley, 1921) – the role is obvious from context. Penitentiary appears in: *There could be no escape from the penitentiary for any of them* (McCulley, 1921) – clearly a prison. Period slang works the same way: send over the road, clew, and harness bulls all appear in sentences where the surrounding context makes the meaning easy to guess, so the text stays readable even for someone who has never come across early American criminal slang before (Linder, 2000, p. 409).

2.3. Rendering of genre-specific vocabulary in Ukrainian translation. Strategies and techniques

This section analyzes the Ukrainian translation of the selected chapters of *The Black Star: A Detective Story*, focusing on the specific challenges that the genre vocabulary of the source text created. The analysis covers four areas: the translation of slang and jargon, the translation of professional and legal terminology, the translation of idioms and fixed expressions, and a stylometric overview of the translation strategies used across the vocabulary sample, based on the classification of translation techniques proposed by Molina and Hurtado Albir (2002).

Translation studies distinguishes between two broad orientations: *domestication*, which adapts the source text to feel natural and familiar in the target language and culture, and *foreignization*, which preserves the foreign quality of the source and makes the reader aware they are reading a translated text (Venuti, 2008, p. 15). The translation under analysis leans toward *domestication*: it prioritizes readability in Ukrainian and uses natural Ukrainian vocabulary and idioms rather than literal equivalents that would sound awkward. This is an appropriate choice for a popular genre text aimed at a broad audience. A related concept is Nida's *dynamic equivalence*, which says that a translation should produce the same response in the target reader as the original produced in the source reader (Newmark, 1988, p. 47). The translation generally follows this principle – it aims for the same genre atmosphere, the same pace and the same character dynamics rather than word-for-word accuracy. This approach corresponds to contemporary tendencies in crime fiction translation, where preserving narrative accessibility and genre atmosphere for the target audience is often prioritized over formal equivalence (Beyer, 2021, p. 18).

The most challenging category from a translation perspective is criminal slang and informal register. As Linder notes, slang is particularly difficult to translate because it carries not only a meaning but a social identity – the word signals who is speaking and from what social world (Linder, 2000, p. 406). In the translation under analysis, slang items were handled through several different strategies depending on whether a direct Ukrainian equivalent was available.

The most successful case is *boss*, which Muggs uses 26 times to address Verbeck. The Ukrainian equivalent *бос* is a borrowing from English that entered Ukrainian through American popular culture and carries the same connotations of a lower-status speaker addressing a person of higher social standing in an informal register. For instance, (9-s) *My boss has you!* (McCulley, 1921) becomes (9-t) *Мій бос тебе цніймає!* (Transl. - O.O.) – the borrowing carries the same street-level tone and signals Muggs's subordinate position in both languages. Because the repetition of *boss* is itself a characterization tool, the consistent use of *бос* successfully preserves this function in the target text.

Hunch presents a more interesting case. The Ukrainian translation uses *передчуття* throughout, which is semantically accurate - it means premonition or intuition. In American English, *hunch* is a distinctly street-level, informal word, while *передчуття* in Ukrainian is closer to neutral or slightly literary register. For instance, (11-s) *My hunch was right* (McCulley, 1921) becomes (11-t) *Моє передчуття виявилось вірним* (Transl. - O.O.) - the meaning is fully preserved, but the two words sit at different register levels in their respective languages. This shows the structural gap between informal American English and Ukrainian rather than an error in

translation. A more colloquial option like *чуяв серцем* or *щось відчував* would have been closer in register, but these are phrases rather than single words and would break the repetition pattern of *hunch* appearing again and again across Chapter XI. In this case, keeping the same word throughout the chapter matters more than finding a closer register match.

Other slang items were handled through *established equivalent* - a technique where the source expression is replaced by a target-language phrase with the same communicative function and register, even if the exact wording differs (Molina and Hurtado Albir, 2002, p. 509). A clear example is *send over the road* (to imprison), rendered as *відправити за ґрати*: (10-s) *I'll help send you over the road* (McCulley, 1921) becomes (10-t) *Я допоможу відправити тебе за ґрати* (Transl. - O.O.) - the image changes (road vs. bars) but the meaning and colloquial register are fully preserved. *Whelp* becomes *шмаркач*, *scum* becomes *покидьок*, *sur* becomes *мерзотник* - all colloquial Ukrainian insults at roughly the same register level as the originals. Another successful case is *caught in the act*, rendered as *спіймати на гарячому*: (6-s) *She might be caught in the act - Faustina Wendell, proud daughter of one of the pioneer families, caught stealing jewels!* (McCulley, 1921) becomes (6-t) *Її могли спіймати на гарячому - Фаустину Венделл, горду доньку однієї з родин засновників, застукати за крадіжкою коштовностей!* (Transl. - O.O.). The standard Ukrainian colloquial equivalent stands naturally in the same syntactic position and carries the same emotional weight as the original. *Beating up* becomes *набити пику*, a Ukrainian colloquial phrase that matches the informal tone of Muggs's speech in the same way. These cases represent the strongest area of the translation - where Ukrainian has a direct colloquial equivalent, both meaning and register are fully preserved.

One area where a fully equivalent solution was not available is the word *clue*. This is an archaic spelling of *clue* used in early-twentieth-century American English. In the translation it becomes *підказку* (hint). For example: (8-s) *Verbeck stirred the ashes to make certain nothing remained that would give a clue* (McCulley, 1921) becomes (8-t) *Вербек перемішав попіл, щоб переконатися, що не залишилося нічого, що могло б дати підказку* (Transl. - O.O.). The connotation of *clue* (a thread or trace of evidence) is slightly narrowed to the more general meaning of a helpful hint, which is a natural choice given that Ukrainian does not have an archaic equivalent term for this concept. The reader still understands what the word means from the surrounding context, since the investigative action in the same sentence explains the meaning clearly.

The second category is professional and legal terminology. These terms are generally the most straightforward to translate because Ukrainian has standard equivalents in its legal and institutional vocabulary. A clear example is *prosecuting attorney*, rendered as *прокурор* through linguistic compression from two words to one: (5-s) *The prosecuting attorney won't consider her innocent when he reads those notes* (McCulley, 1921) becomes (5-t) *Прокурор не вважатиме її невинною, коли прочитає ті листи* (Transl. - O.O.). Another case is *penitentiary*, rendered as *в'язниця*: (5-s) *There could be no escape from the penitentiary for any of them* (McCulley, 1921) becomes (5-t) *Жоден з них не зможе втекти з в'язниці* (Transl. - O.O.). The slight difference in register between the formal English term and its Ukrainian equivalent is a feature of how the two legal systems developed their vocabularies rather than a translation choice. *Life sentence* becomes *довічне*, a standard *linguistic compression* in Ukrainian legal usage. *Forged check* becomes *піддроблений чек*, a *direct calque*. *Detective*, *officer*, *captain* and *chief* all have direct Ukrainian equivalents and are translated accordingly throughout. *Headquarters* becomes *штаб-квартира*, a *calque* that is well established in Ukrainian organizational language.

Idioms and fixed expressions are the third area of analysis. Munday describes these as one of the core challenges of literary translation, noting that “fixed expressions and idioms present particular difficulties since their meaning cannot be determined from their individual parts” (Munday, 2022, p. 68). The source text contains several such expressions that required the translator to make a choice between literal translation, established equivalent or paraphrase.

Cat's-paw (an unwitting tool of another, from La Fontaine's fable) becomes *маріонетка* in the translation. This is an *established equivalent* strategy, where the source image is replaced by

a different image (a puppet/marionette), but the meaning (someone manipulated by another without knowing it) is fully preserved. For example: (5-s) *You've made a cat's-paw of that boy* (McCulley, 1921) becomes (5-t) *Ти зробив того хлопця своєю маріонеткою* (Transl. - O.O.). The word *маріонетка* is well established in Ukrainian as a metaphor for a person who is controlled by someone else and stands naturally in the same syntactic position as the original, carrying the same register and emotional tone.

Play the game out to the end becomes *доведу цю справу до кінця*. This is a case of *modulation* (Molina and Hurtado Albir, 2002, p. 510), where the *game* metaphor of the original is replaced by a neutral phrase meaning to see something through. For example: (6-s) *I'm going to play the game out to the end* (McCulley, 1921) becomes (6-t) *Я доведу цю справу до кінця* (Transl. - O.O.). Ukrainian does not have an equivalent of *play the game* that carries the same sporting and theatrical connotations as the English expression, so modulation is the appropriate strategy here. The meaning is fully preserved and the sentence reads naturally in Ukrainian.

The expression *the chickens had come home to roost* was the most structurally complex challenge in the excerpt. This idiom means that past mistakes have produced consequences. Ukrainian has several equivalents for this concept (such as *що посієш, те й пожнеш*), but it was chosen to render it as a *discursive creation* based on context. The source sentence (6-s) *The chickens had come home to roost! No wonder Faustina had acted so peculiarly, small wonder she had shown anxiety!* (McCulley, 1921) is rendered as (6-t) *Не дивно, що Фаустина поводитися так незвично, не дивно, що вона проявляла занепокоєння!* (Transl. - O.O.). Rather than searching for a formally equivalent idiom, the translation conveys the meaning that is relevant to the scene - a communicative strategy. The target text communicates the correct emotional and logical content, and the choice to paraphrase rather than force a Ukrainian proverb into the sentence shows an awareness that the idiomatic form matters less than the narrative function in this context.

Across the 165 items of the vocabulary sample analyzed according to the classification of Molina and Hurtado Albir (2002), the following translation techniques were identified. *Literal translation* accounts for 103 cases (62%) - the largest group, covering direct equivalents across all six vocabulary categories, particularly law enforcement and legal terminology where Ukrainian has standard institutional equivalents: *police* – *поліція*, *gang* – *банда*, *pistol* – *пістолет*, *pursuit* – *погоня*, *sentence* – *вирок*. *Calque* accounts for 23 cases (14%), used primarily for compound terms and multi-word expressions: *nefarious plans* – *підступні плани*, *filthy scheme* – *брудна афера*, *master criminal* – *майстер-злочинець*. *Modulation* accounts for 12 cases (7%), applied where the target language expresses the same meaning through a different image or register level: *screeched* – *заревів*, *boobs* – *дурні*, *reeved* – *роздратований*. *Established equivalent* also accounts for 12 cases (7%), covering idiomatic slang expressions where Ukrainian has a recognized functional equivalent: *behind the bars* – *за ґратами*, *narrow escape* – *ледь врятувався*, *harness bulls* – *кони у формі*. *Linguistic amplification* accounts for 6 cases (4%), used for monosyllabic action verbs that require a phrase in Ukrainian: *lurched* – *хитнувся*, *staggered* – *похитнувся*, *skidded* – *заносило*. *Particularization* accounts for 4 cases (2%): *chief* – *шеф*, *officer* – *офіцер*. *Borrowing* accounts for 3 cases (2%): *detective* – *детектив*, *thug* – *бандит*. *Linguistic compression* accounts for the remaining 2 cases (1%): *get-away* – *втеча*, *sprang out* – *вискочив*. Meaning-preserving techniques – *literal translation*, *calque*, and *established equivalent* – together account for approximately 83% of all decisions, which is consistent with Baker's description of a functional approach to translation, where the goal is to produce the same communicative effect in the target language as the original produced in the source (Baker, 2018, p. 26).

One of the most important questions in evaluating this translation is whether it preserves the register difference between characters that is a core stylistic feature of the source text in section 2.2. The answer is largely yes. The contrast between Verbeck's formal speech and Muggs's informal speech is maintained throughout the translated chapters. Verbeck's lines remain grammatically complete and use standard Ukrainian vocabulary. Muggs's lines retain their

exclamatory character, use borrowings like *бос* and employ colloquial Ukrainian phrases. The social gap between the two characters remains clear and readable in the translation. Where register preservation is less complete – in period-specific American slang – this reflects the structural distance between early-twentieth-century American English and contemporary Ukrainian rather than a translational choice. As Linder notes, this kind of partial register shift is one of the most common outcomes in literary translation of slang and reflects the limits of what is available between any two language systems (Linder, 2000, p. 412).

The translation of physical action verbs presented a specific structural challenge. Pulp detective prose relies on short, monosyllabic Anglo-Saxon verbs to generate pace: *sprang, dashed, darted, whirled, lurched, skidded*. Ukrainian, as a morphologically richer language, often requires a phrase to express the same movement with the same precision. This corresponds to the technique of *linguistic amplification* in Molina and Hurtado Albir's classification (2002, p. 509). For example, (6-s) *He whirled to face Muggs* (McCulley, 1921) becomes (6-t) *Він різко обернувся до Маззса* (Transl. - O.O.) - one English verb becomes a two-word Ukrainian phrase. The translation manages this by selecting Ukrainian verbs that are themselves direct and physical (*кинутися, мчати, прослизнути*) rather than descriptive ones that would slow the pace further. The overall pace and energy of the original is still there in the translation, even when individual verbs become longer phrases.

Another aspect of the translation worth noting is how it handles sentence structure in action scenes. McCulley has a characteristic pattern of short declarative sentences followed by slightly longer coordinated clauses and this is preserved in the translation. (9-s) *The police were surrounding the house!* (McCulley, 1921) becomes (9-t) *Поліція оточила будинок!* (Transl. - O.O.) – the same length, the same exclamatory punctuation, the same abrupt ending. Longer action sentences also maintain their structure and the sequence of actions within them. Keeping the same sentence structure matters because the rhythm of the original is part of what creates tension – if the structure changes, the scene feels different even if the words are right. Preserving sentence structure across action sequences is one of the most consistent strengths of the translation. As Gulddal and King argue, readability and narrative flow are central factors in the successful cross-cultural reception of translated crime fiction (Gulddal and King, 2024, p. 91).

A final observation is about the translation of character voice as a whole. Maintaining consistent character voice throughout a translated text is one of the most difficult tasks in literary translation, since the way a character speaks should feel the same in the target language as in the original even when specific words change (Munday, 2022, p. 74). In this translation, Verbeck and Muggs are clearly distinguishable from each other. Verbeck consistently speaks in complete, measured sentences: *Я доведу цю справу до кінця* or *Охороняй цього злочинця! Добре стережи*. Muggs consistently uses shorter, more emotional phrases: *Мій бос тебе сніймав!* or *Моє передчуття виявилось вірним*. The social gap between the two characters, identified in section 2.2 as a core stylistic feature of the source text, is reproduced in the translation through the same mechanism: the vocabulary and syntax of the dialogue. This is perhaps the most important measure of success for a translation of this type, because consistent character voice is what keeps the genre atmosphere alive in the target language.

Overall, the translation follows a domestication approach, prioritizing natural-sounding Ukrainian over strict formal correspondence with the source text. The distribution of techniques confirms this: meaning-preserving techniques – *literal translation, calque, and established equivalent* – account for 83% of all decisions, while form-changing techniques such as *modulation, linguistic amplification, and discursive creation* were used selectively where the two languages structurally differ. Register was fully preserved in the majority of cases, and the contrast between Verbeck's formal speech and Muggs's colloquial register remains readable throughout the translated chapters. Where the translation differs from the original – mainly in period-specific slang and idiomatic expressions – this reflects the structural distance between early-twentieth-century American English and contemporary Ukrainian rather than a deliberate move away from

the source text. In each such case, the solution chosen serves the readability and coherence of the target text.

Conclusions

This project set out to produce a Ukrainian translation of selected chapters of Johnston McCulley's *The Black Star: A Detective Story* and to analyze the stylistic and lexical features of the source text and their rendering in the translation. Three tasks were completed in the course of the work, and the following conclusions can be drawn.

The first task was to produce a Ukrainian translation of Chapters X-XV of the source text. The translation has been completed. It follows a domestication-oriented approach based on dynamic equivalence, prioritizing natural-sounding Ukrainian over formal correspondence with the source text. The genre atmosphere, the pace of the action sequences, and the register contrast between characters are preserved throughout the translated chapters.

The second task was to identify and analyze the genre-specific vocabulary of the source text. The vocabulary sample compiled for this study contains 165 unique items with 422 total occurrences across six categories. The largest category is law enforcement agents and equipment with 131 occurrences, which accounts for 31% of all genre vocabulary. Genre-specific vocabulary makes up 4.05% of all word tokens in the source text. The distribution of vocabulary across categories confirms that the text belongs to the adventure-detective sub-genre: it is organized around pursuit and capture rather than investigation, which distinguishes it from both the classical whodunit and the later hard-boiled mode.

The third task was to analyze the translation strategies and techniques applied in rendering the genre-specific vocabulary. Based on the classification of Molina and Hurtado Albir (2002), meaning-preserving techniques account for approximately 83% of all decisions. The most successful area is the translation of slang and idiomatic expressions where Ukrainian has a direct colloquial equivalent. The main challenge is period-specific American slang, where a minor register shift was unavoidable due to structural differences between the two languages.

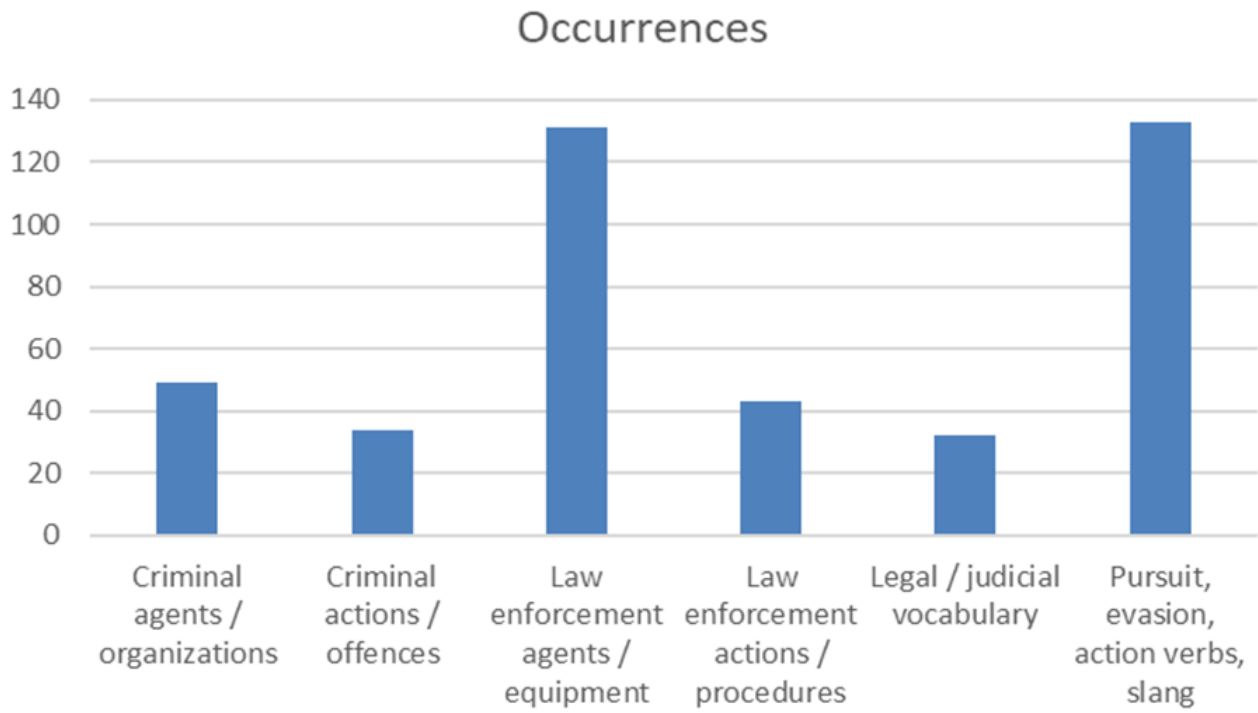
Further research could examine the translation of other McCulley texts or compare the rendering of similar genre vocabulary across different target languages.

List of references

- Allan, J., Gulddal, J., King, S., and Pepper, A. (eds.). (2020). *The Routledge Companion to Crime Fiction*. London: Routledge.
- Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation*. 3rd ed. London: Routledge.
- Beyer, C. (ed.). (2021). *Contemporary Crime Fiction: Crossing Boundaries, Merging Genres*. Newcastle upon Tyne: Cambridge Scholars Publishing.
- Douthwaite, J., and Tabbert, U. (eds.). (2022). *The Linguistics of Crime*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gregoriou, C. (2017). *Crime Fiction Migration: Crossing Languages, Cultures and Media*. London: Bloomsbury.
- Gulddal, J., and King, S. (2024). On top of the world: mapping the Nordic crime fiction boom based on translation data. *Perspectives: Studies in Translation Theory and Practice*, 32(1), 83–104. <https://doi.org/10.1080/14781700.2024.2333737>
- Kovacs, G. (2025). Translating Idioms and Slang: Problems, Strategies, and Cultural Implications. *Acta Globalis Humanitatis et Linguarum*. Retrieved from <https://egarp.lt/index.php/aghel/article/view/201>
- Linder, D. (2000). Translating Slang in Detective Fiction. *Perspectives: Studies in Translatology*, 8(4), 405–416.
- McCulley, J. (1916). *Rogue for a Day*. *Detective Story Magazine*. Street & Smith Publications, March 5, 1916.
- McCulley, J. (1921). *The Black Star: A Detective Story*. New York: Chelsea House / Street & Smith. Retrieved from <https://www.gutenberg.org/ebooks/35833>
- Molina, L., and Hurtado Albir, A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498–512.
- Munday, J., Ramos Pinto, S., and Blakesley, J. (2022). *Introducing Translation Studies: Theories and Applications*. 5th ed. London: Routledge.
- Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. New York: Prentice Hall.
- Nilsson, L., Damrosch, D., and D’haen, T. (eds.). (2017). *Crime Fiction as World Literature*. London: Bloomsbury.
- Sampson, R. (1991). *Yesterday’s Faces: A Study of Series Characters in the Early Pulp Magazines*. Vol. 5. Bowling Green, OH: Popular Press.
- Scaggs, J. (2005). *Crime Fiction*. The New Critical Idiom. London: Routledge.
- Steele, A. (2004). *The Pulp Hero: Popular Fiction and the American Imagination, 1896–1950*. New York: Greenwood Press.
- Venuti, L. (2008). *The Translator’s Invisibility: A History of Translation*. 2nd ed. London: Routledge.

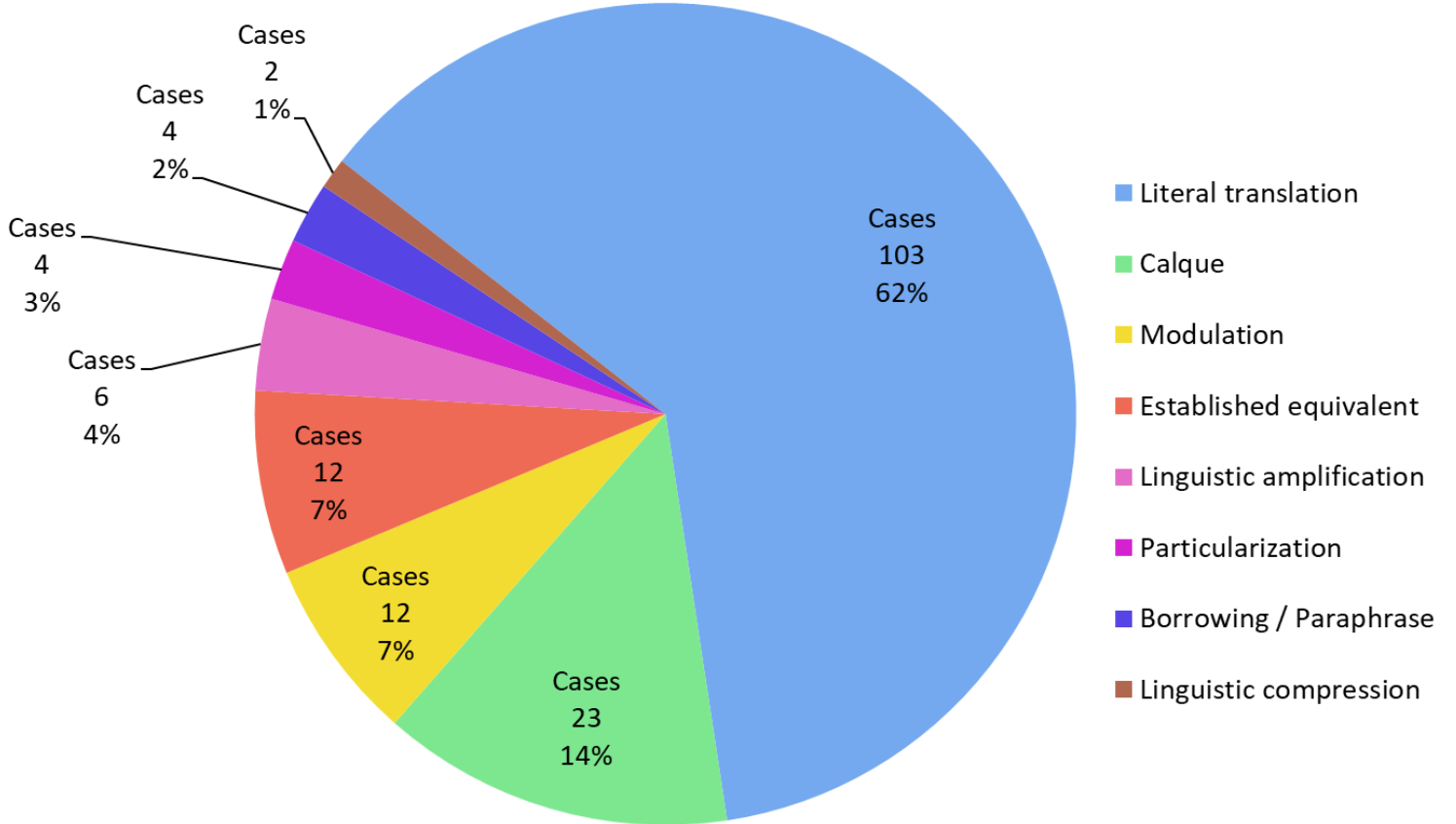
Appendix A

Genre-specific vocabulary by category

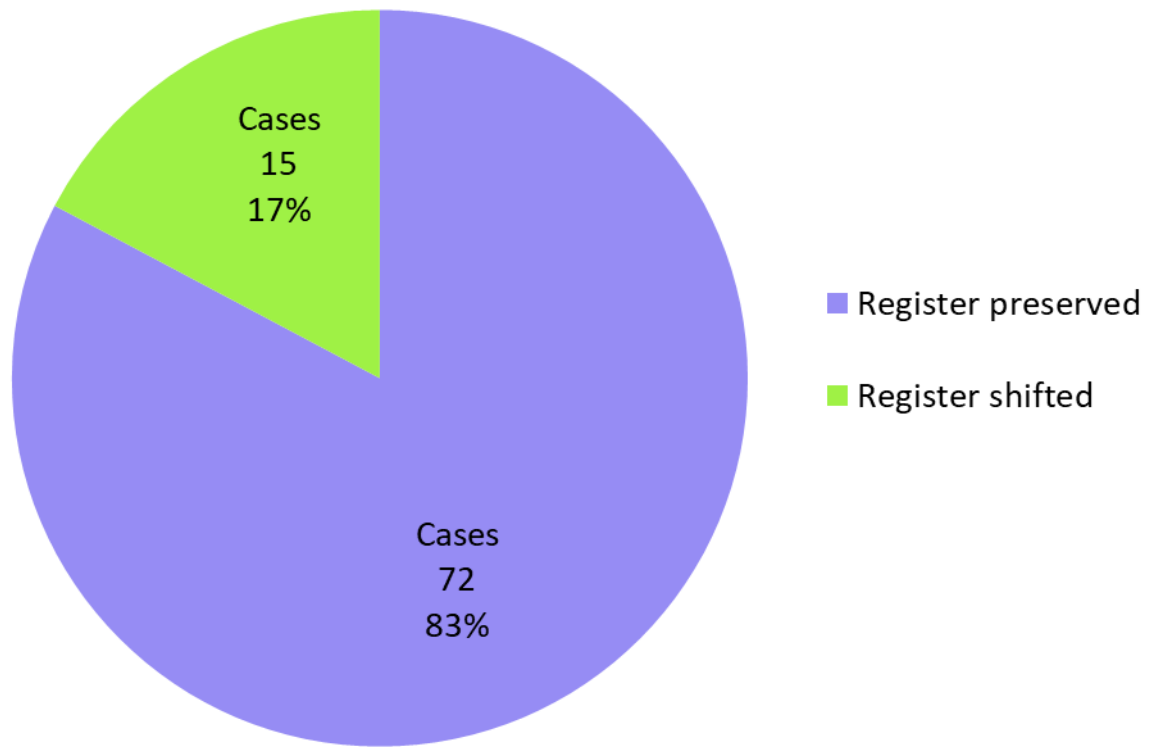
Appendix B

Translation Techniques

Appendix C

Register Preservation

Appendix D

Genre-specific vs General vocabulary

